

Bibliotecă
Regina
Hunedoara

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

Nr. 52 (344) — 30 decembrie 1961

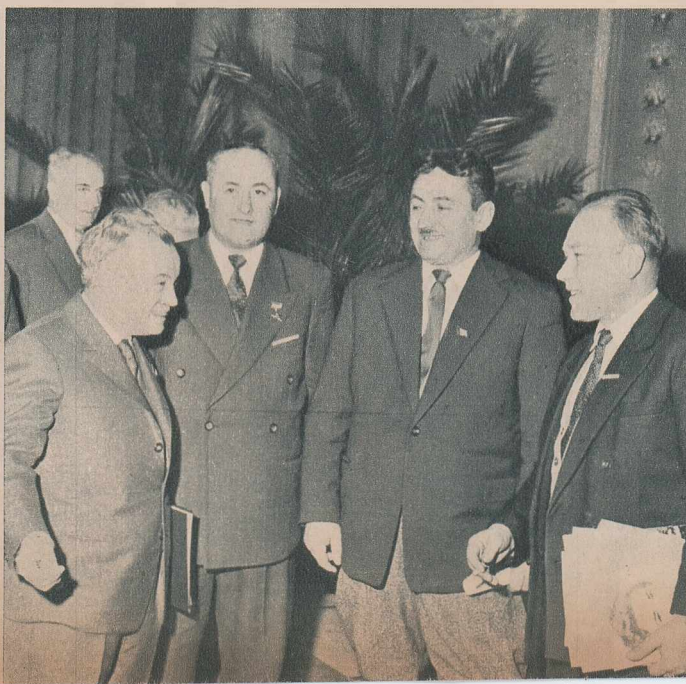

Aspecte din incinta Marii Adunări Naționale în timpul lucrărilor celei de-a doua sesiuni ordinare a celei de-a patra legislaturi.

Pe culoarele Marii Adunări Naționale:

În fotografia din stînga, un grup de deputați din regiunea Bacău. Fotografia din dreapta: instantaneu într-una din pauzele sesiunii; de la stînga la dreapta, deputații: acad. Mihai Beniuc — scriitor, Teodor Maghlar și Gheorghe Goina — președinți de gospodării agricole colective și Ioan Fărău — miner din Valea Jiului.

STEMA REPUBLICII

Pe armonia amplă de sonde și de spice,
Pe razele răsfrînte spre cerul viitor,
Ca steaua rubinele prin vremuri s-o ridice
Se profilează omul în salt nemuritor!

Sub mîna-i simte astăzi măsura fericirii,
O modelează pașnic cu gîndul suveran,
Prin freacățul de catină lumina privirii
I le zăresc mai calde în fiecare an.

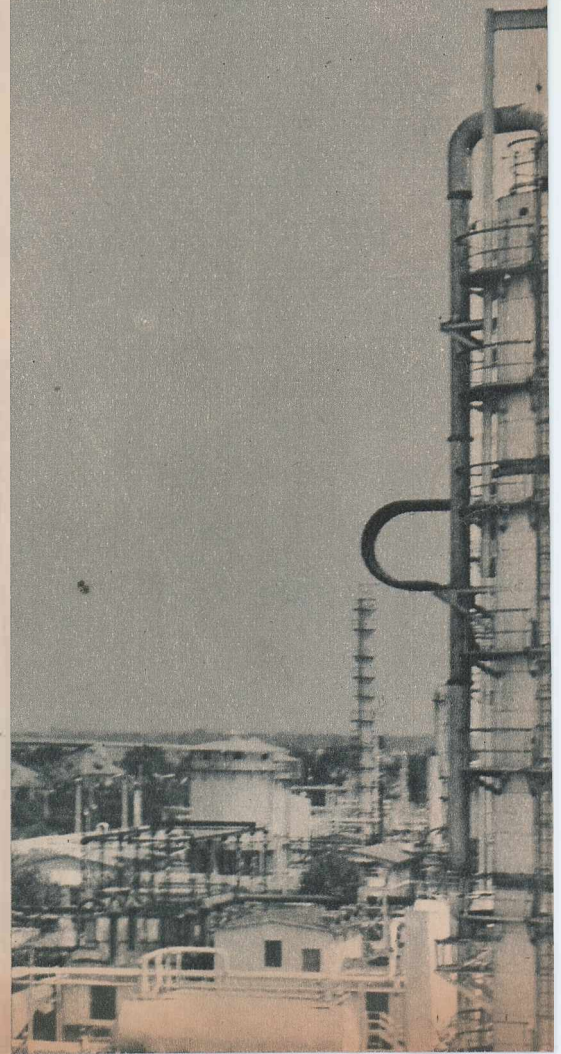
De nu-l pe stemă chipu-l, îl văd în orice rază,
În sonde și în grîne, pe culmile de munți,
În soarele ce fața-i adînc o luminează
Cînd visu-l către așteptate mii de punți.

De nu-l pe stemă chipu-l, îl simt urcat pe schele,
Sau conducînd combine prin lanul aurit,
Sau preschimbînd pustiri în holde largi și grele,
Sau străjuiînd al păcii țărîm veșnic înflorit.

De nu-l pe stemă chipu-l, îl știu lingă furnale;
Dirz la partid cu grijă trudind fără popas
Cum să străbată țara scînteietoarea cale
Spre comunism s-ajungem pe-al cîtezantului vas.

Lui, omului, ce-nalță această nouă țară
Drept laudă și cinste, în fața-i mă înclin,
Și dragostea-mi ce cîntă a vieții primăvară,
Cu inima-mi curată l-o dăruiesc deplin!

Nicolae TĂUTU

Pentru cititorii ultimului număr al „Flacării” pe anul 1961, câteva imagini bucureștene:

La secția oțelărie a Uzinelor „23 August”, în ultimele zile ale anului. Ale unui an de frumoase succese în lupta pentru depășirea planului, pentru o calitate superioară a produselor, pentru productivitate sporită.

glastra cu tufănele

Reportaj din pragul anului ce vine

de F. BRUNEA FOX

Întîi am cunoscut-o pe Ecaterina Domnișan. Iată în ce împrejurare. Venise la florăria din Grivița chiar în momentul cînd vinzătoarea încerca, amabilă, să mă transforme din spectator dezinteresat în cumpărătorul unei glastre cu tufănele ce mă oprise admirativ la vitrină. N-am mai întîlnit vreodată atîta prăsilă de corole — cred că erau cîteva sute — adunată într-o singură glastră. Îmi căzuse cu tronc tufănica asta albă și răsurie. Socot că această imagine splendidă de maternitate, mai dihai decît spectaculoasa corolă a florilor, mă făcu-se să intru în magazin.

— Luați-o! — mă îmbia vinzătoarea. E o raritate în decembrie și mai rezistă bine o lună. Chiar dacă se usucă florile, rămîne rădăcina. Și la primăvară...

— E greu al dracului ghiveciul, cîntărește șapte-opt kilograme. Cum îl transport? Unde să-l pun acasă? Parcă o aud pe nevastă-mea: „Ce mi-ai adus livada asta?...”

— Ezitam. Tocmai cînd oscilam între tentație și renunțare, o clientă intră în magazin.

— Bine ați venit pe la noi, tovarășă deputată — o întîmpină cu simpatie responsabilă garoafelor și a crizantemelor. Vreun eveniment de familie sau cu vreo treabă a sfatului?

— N-ai nimerit, dar e tot ceva în legătură cu marfa dumitale — zîmbi vizitatoarea, rotînd o rapidă privire asupra inventarului horticol, cam sumăr, al sezonului hibernal — se vedea că nu ăla era obiectivul — ca s-o stopeze pe mirifica glastră cu tufănele din vitrină. O zărise și ea de afară.

Era o femeie de statură mijlocie, ochi negri, fața palidă și un pic de brumă pe șuvițele oacheșe, la temple evadate de sub baticul bleumarin. Patruzeci de ani. Ne uitam amîndoi, concurenți, la faimoasa tufănică.

— Nu mai ai una la fel? — a întrebat.

— E ultima. Am avut cinci — răspunse

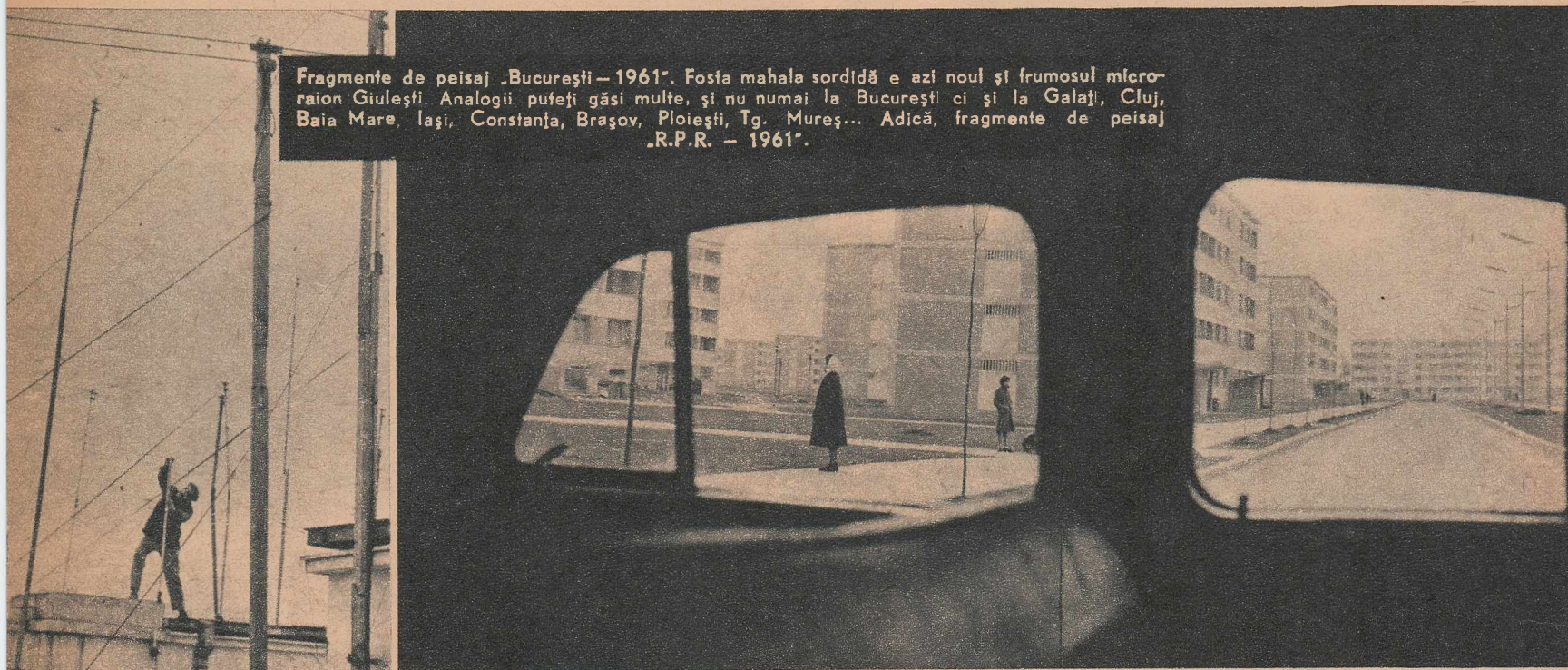
SUS PAHARUL, TOVARAȘII!

SUS PAHARUL plin, pentru împlinirile din anul 1962!

SUS PAHARUL, pentru primele trîmbe de fum înălțate în 1962 din coșurile fabricilor și uzinelor; pentru toți cei ce cu mâini de aur făuresc bunurile materiale necesare vieții!

SUS PAHARUL, pentru belșugul ogoarelor; pentru cei ce unindu-și puterile dau puteri noi pămîntului!

SUS PAHARUL, pentru noi victorii ale științei și culturii; pentru cei ce ostenesc să descopere

vînzatoarea. Dacă dumnealui nu se hotărăște...

Un început de îndrjire îmi struni șovăiala. Am dus mîna la buzunarul cu portofel.

— Îmi pare rău — glăsui deputata ghicindu-mi gestul. Mă gîndeam să-l ofer unei mame din Giulești, soție de muncitor, care a născut deunăzi al unsprezecelea copil. S-a întors ieri de la maternitate. I-ar fi făcut plăcere floarea asta fecundă... Parcă-i și ea o mamă, mîndră de pruncii ei mulți și frumoși.

— Avînd în vedere destinația acestui cadou ornamental și simbolic, mă dau cu plăcere în lături, tovarășă deputată. Sînt și eu emoționat de eveniment. Vă rog să transmiteți fericiții mame felicitările unui cetățean iubitor de copii.

— Mulțumesc pentru ea. De altminteri a mai primit numeroase felicitări de la prieteni, de la tovarăși din fabrica unde lucrează soțul, de la vecinii blocului nou din Giulești, unde locuiește. Dar știți cine a fost printre cei dintii? Sfatul. O dată cu felicitarea i-sa înmînat mamei și premiul de 1.000 lei acordat de stat pentru nașterea celui de-al unsprezecelea copil. Acuma se pune problema transportului, că-i dîtai ghiveci.

— Lăsați că-l trimitem noi! — se oferi vînzatoarea. Scrieți adresa. Poftim hîrtie și plic.

— Bună idee. Un minut... Așa... gata. La revedere.

Am citit misiva:

TOVARĂȘEI NEAGA IORGA
Blocul G 8, cartierul nou
GIULEȘTI

Să-ți trăiască familia împlinită cu încă o floare
vie. Îți dorește multă sănătate și voie bună

DOMNIȘAN ECATERINA
deputată în sfatul popular raional

— O cunoști de mult? — am întreat-o pe vînzătoare.

— De ani de zile. E o vrednică activistă de partid. Și soțul la fel. E oțelar la Uzinele

„Grivița roșie”. Domnișan Niculae. „Scînteia” i-a publicat poza, cu a brigăzii care a împlinit planul de producție pe 1961, cu două luni înainte de termen. Pe la începutul lui noiembrie, mi se pare! Îmi aduc aminte că soția a venit să cumpere garoafe roșii spunîndu-mi că sînt pentru revelionul soțului ei. Întîi n-am înțeles, dar mi-a arătat cu mîndrie ziarul. Revelion la zece luni! — am reflectat. Uite cum se scurtează anul — i-am zis. Asta înseamnă că în zilele care au mai rămas pînă la începutul noului an se vor obține importante depășiri ale planului de producție.

POVESTEA UNUI ORFAN DE LA ȚARĂ

Avea paisprezece ani cînd i-au murit părinții. Plugari săraci din comuna Mircea Vodă, raionul Titu. Niculăiță era al treilea din opt copii — șase băieți și două fete — dintre care cel mai mare, Gheorghe, nu împlinise 17 ani. Devenise șeful familiei. După întîiul parastas le-a spus fraților:

— Dragii mei, sînteți prea mici ca să vă gîndiți să urmați meseria părinților noștri. Știți cît e de trudnică și nici un vechil de moșie n-o să vă angajeze. Și apoi nu-i nici o pricopseală. O lună după moartea tatii, și uite că a trebuit să ne împrumutăm cu un căuș de griu pentru colivă. Care va să zică să chibzuim de zor la o altă meserie. Nu aici, că nu avem unde și ce, ci la oraș. Eu zic așa: fetele să rămîină acilea, că de bine de rău au un acoperiș sub care să se adăpostească și o laviță pe care să doarmă! S-or descurca ele. Noi, băieții, o luăm din loc. În ce mă privește, mă întorc la sondă să-mi continui ucenicia. Noroc! Uite la fieștecare cîțiva lei pentru tren. Dacă nu vă ajung, continuați drumul și cu piciorul. Ce vă posomorîți? Așa începe viața pentru orfanii săraci. Curaj și să auzim de bine!...

Băieții s-au răspîndit care încotro. Niculăiță Domnișan a răzbit la București. A intrat ucenic la „Vulcan”. Era prin 1934. Un an după eroicele înverșunări ale muncitorilor

de la „Grivița roșie”, care l-au însuflețit și i-au croit drumul. Acolo, în atelierele oțelăriei, peste cîțiva ani, în 1940, Niculae Domnișan își va căli dîrzenia, ca și metalul pe care-l mînuia, la flacăra năzuințelor proletare.

L-am văzut deunăzi în imensa hală a oțelăriei. Robust, chipes, lat în umeri, cu mînecele salopetei suflecate deasupra bicepsilor cît mingile de volei (a făcut box și lupte greco-romane), cumpătat la vorbă, preocupat mereu de obiectivele muncii sale, veșnic cu ochii în patru, într-o încordare ce-i imprima o cută adîncă între sprîncenele negre.

Pas de schimbă un cuvînt în ambianța asurzitoare a halei.

Brigada de oțelari era în plină dîrdoră a întrecerii. Uite-l pe inginerul principal, Morțul Alexandru, sprinten de perspicace; și pe cumpănitul Ghiță Constantin, șef de brigadă. Cel de colo, care examinează nu știu ce, e șeful de partidă Penciu Andrei și cel care, cu ranga întinsă, ca un țorador spada, atacă taurul de foc al oțelului orbitor, e Stoian Ion, prim topitor. Iată-l și pe celălalt topitor la cuptor electric, Păun Mihalache, și pe modelatorul Rucăreanu Ion.

Ăla e Neagu Constantin, conducătorul tehnic al brigăzii de tineret, înconjurat de „mînji” săi: Bădea Marin, membru în comitetul U.T.M., Zamfir Alexandru, secretar al comitetului organizației de bază U.T.M., și alții. N-au vreme de interviuri. După programul de muncă, aferim, sînt gata la taclale. Așa că evocările biografice de mai sus au necesitat un cadru mai tihnit: casa din strada Moviliței, cartierul Giulești, unde domiciliază familia Domnișan.

Mi-a trebuit olecuță de timp ca să mă descurc noaptea prin labirintul străzilor situate îndărătul noului bulevard Giulești, străjuit pe o parte și pe alta de enumărate și înalte imobile moderne, de curînd terminate și date în folosință, de șantiere în necontenită insomnie oblonind intrările străduțelor unde

cărări noi spre înălțimile gândirii științifice; pentru cei ce ostenesc să dea oamenilor o carte bună, un cântec însuflețitor, o statuie emoționantă!

SUS PAHARUL, pentru hărnicie și pentru răsplata ei!

Pentru izbinzile poporului nostru; pentru tot ce-am înfăptuit și ne îmbărbătează să năzuim spre mai bine; pentru drumul nostru luminat de partid spre desăvârșirea construcției socialiste; pentru patria noastră scumpă, pentru pace

SUS PAHARUL! LA MULȚI ANI, TOVARĂȘI!

curînd va purcede — și acolo — ofensiva cazmalelor și a mistriilor. Strada Moviliței e o vinișoară din sumedenia de vinișoare alcătuită sistemul circulatoriu al Crîngășilor — Vidra, Alion, Flămînda, Cerna, Pădureni, Nămolosa etc. — pendinte de cartierul Giulești. Cu case mici, provinciale, cu grădinițe și puțuri publice, supra-viețuire din ancestralul peisaj periferic de pomină și care acuși au să dispară, integrîndu-se în ansamblul monumental al Griviței roșii, Giuleștiului, Bucureștilor Noi.

Iată și casa în care locuiește familia Domnișan. Drăguță. Cu ferestre chenăruite maro ce se armonizează cu cafeniul deschis al fațadei din calcio-vecchio. Cu gardul de fier împresurînd o cortică pavată. Cu odăile frumos mobilate, lustre elegante, televizor, tablouri, covoare pe parchet.

Pe masa din sufragerie, o sticlă cu vermut între farfurioare cu mezlicuri; în jurul mesei, între Ecaterina și Niculae Domnișan, cîțiva prieteni din brigada oțelarilor; în capul mesei, flancat de niște băiețași (nepoți de frate), nenea Stancu Stan (am să vi-l prezint mai amplu acuși), tatăl Ecaterinei, adicăteala socrului Niculae.

...L-am ascultat cu interes și luare-aminte pe bărbatul acesta de 41 de ani, voinic și blajin la vorbă, modest pînă și în zîmbetul cu care răspundea la glumele prietenilor; e Niculăiță, orfanul care acum 27 de ani a pornit curajos să înfrunte viața și să-și caute calea potrivit cu nădejtile și aspirațiile care erau și acelea a milioane de oameni din categoria lui socială. Dar ceilalți frați și surori ce au devenit?

Doi s-au prăpădit. Ceilalți? Gheorghe e maistru sondor la Tîrgoviște, alt frate e activist de partid în București. Petre e colectivist în comuna natală. La fel și o soră, Irina. Cealaltă soră e funcționară la cooperativă.

— Ți-au dăruit nepoți, tovarășe Neculai?

— Berechet. Vreo cincisprezece.

— Să-ți trăiască — i-am zis ciocnind paharul cu vermut.

ICAR

— Bună seara!

O dată cu binețea și-a făcut apariția în sufrageria în care tăifăsuiam, ciugulind măsline și sorbind din licoarea dulce-amăruie, un flăcău cu ochi negri și bluză de piele.

— Din brigada oțelarilor? — am întrebat.

— E din brigada familiei — a răspuns cu miere în glas Ecaterina. Fiul nostru. Singurul nostru copil.

— Cîți ani are? — m-am mirat privindu-l, privindu-i pe cei doi părinți care abia au depășit cu o unitate patru decenii.

— Douăzeci și unu — mă lămurii însuși cel în cauză.

Tată și mamă la nici 20 de ani!

— Acum nu mă mai surprinde performanța dumitale de la oțelărie, tovarășe Domnișan. Principiul hărniciei l-ați aplicat în menaj, cu mult înainte. Ați devansat cu cel puțin cîțiva ani norma tradițională a vârstei sorocite... părinților. Te pomenești, tovarășă Ecaterina, că băiatul s-a născut la șapte luni! Risete.

Îl cheamă Constantin și e rectificator mecanic la Băneasa. Al El e autorul avioanelor în miniatură, atît de artistic meșterite din metal și material plastic, pe care le-am admirat adineauri. Vreo cincisăse. Ornav bufetul elegant, cu o simetrie vădînd nu numai simțul de ordine al gazdei, ci și o gingașă intenție de a expune cit mai în evidență lucrările scumpei odrasle.

Am luat una din ele ca s-o privesc mai de aproape. Reprezenta un TU zvelt și elegant, gata parcă de zbor. Pe soclu era gravat „Celei mai bune ființe din lume, mama. Tache“.

BUNICUL

Scund, indesat, hîtru, ochi senini în care jucau niște spiriduși albaștri, musteața „pe

oală“ din care acidul anilor n-a șters complet culoarea blondă. Cine ar zice că omul acesta ager și mobil e bunic de peste două decenii? Nici n-a împlinit șaiszeci. Vorba lui: mai are o zi pînă la pensie. S-a născut la răscrucea dintre un sfîrșit și un început de an, ceea ce nu-i greu de ghicit că e vorba de 31 decembrie.

— Eu — zice — pînă alaltăieri n-am mai dat pe acasă. Din aprilie sînt tot pe drum. Așa mi-e îndeletnicirea: mă deplasez de colo-colo cîte o lună, trei, șase, cît se cere.

— Dar cu ce te ocupi? Cu ciobănia? — îl întreb în glumă, dar intrigat de profesiunea lui pe care n-o cunoșteam.

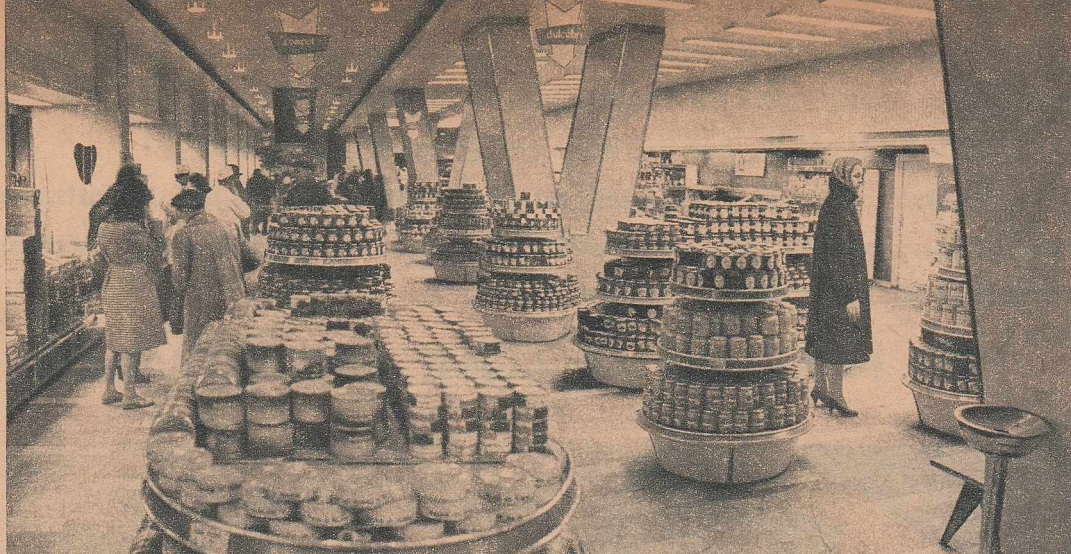
Rîde.

— Dumneata vorbești ca pe vremuri, cînd numai ciobanii se mutau dintr-un loc în altul, sau voiajorii comerciali. Păi cînd se construiește, se prospectează, se explorează atîta în țară astăzi, care meseriaș, tehnician stă numai acasă, în localitatea lui de bază? Eu lucrez la Întreprinderea pentru prospecțiuni geologice și geofizice. Te uiți la mine nedumerit. În petrol, măi tovarășe. Șef mecanic. Din 1933 lucrez în petrol. Și, cum îți spusei, dacă nu se întîmpla istoria aia cu ginerele meu, mai zăboveam. Mi-a plăcut cînd l-am văzut la gazetă cu brigada, i-am bătut telegramă de felicitare, făgăduind să nu las să treacă anul fără să vin acasă să-l îmbrățișez. Ți-o spun dumitale: îl vezi pe Neculai? — poftim cum se încruntă, că nu-i plac laudele! E un om vrednic, care mi-a fost totdeauna drag. Da, da, un muncitor cinstit și de credință, un soț bun și cuminte — lasă bre, nu mai pleca ochii în jos, ca mireasa!... Ecaterino, ia mai toarnă un vermut — să ne trăiești, măi Neculai, și dumneavoastră, tovarăși. Tii, că tare-i cald în odaie. Ia deschide, măi nepoate, ușa.

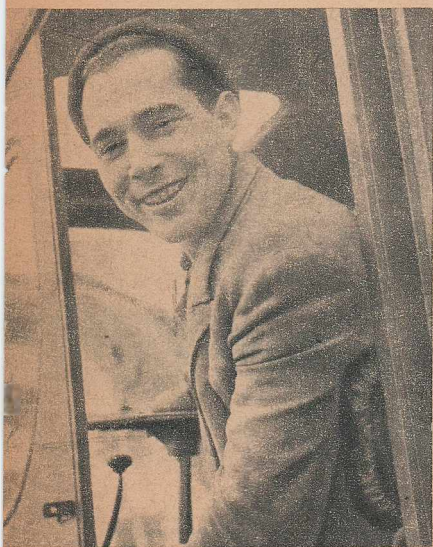
Își desfăcu mai larg gulerul cămășii, își suflecă mîncile, dădu un ocol cu privirea celor prezenți și-și zbirli musteața într-un zîmbet mare.

Rachete... Cosmos... Gagarin... Titov... Terminologie '61 pentru toate vârstele. Și, în mod deosebit, pentru cei mici cu visuri mari.

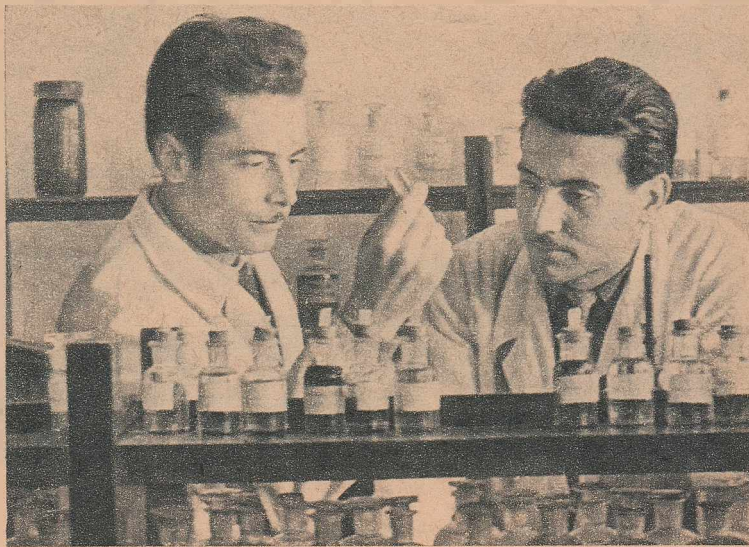

Poate că o asemenea imagine nu este cu totul și cu totul nouă. Ea reprezintă, în definitiv, aspecte proprii comerțului socialist: abundență de mărfuri, localuri de desfacere moderne, servire civilizată... Nou este însă faptul că numărul unor asemenea magazine crește necontenit și că în '62 ele vor fi și mai numeroase, încadrate firesc în peisajul nou al orașelor noastre.

La mulți ani, excavatoristul îți dorim, tovarășe Butucel, împlinirea în '62 a aprinsei dorințe pe care ne-ai mărturisit-o: să vizitezi, cu trenul prieteniei, Moscova. Și am mai avea să-ți transmitem și o dorință a tovarășilor dumitale de muncă: în 1962 să te înscrii la școală pentru a-ți continua studiile.

La revelionul '61, lăcătușul Cornel Corbuțiu (stînga) a ciocnit paharul cu tovarășii săi de muncă de la Laminorul de tablă din Galați, iar electricianul Sorin Badea — cu constructorii de tractoare din Brașov. Pentru '62, ambii vor ciocni paharul cu noii lor colegi, studenții primului an al Facultății de metalurgie de la Institutul politehnic din București. La mulți ani, tovarășii, și succes la învățătură!

— E bine și acasă. Știți de când locuiesc în casa asta? Din 1914. Atunci nu era așa. O durase tata din vălătuci, ca pe vremuri la țară. Aoleu! Cum era și mahalaua asta, nepietruită, neluminată, tot maidane și gropi, potop de praf vara, noroi cu nemiluita toamna și primăvara. V-a spus Niculae că ei erau opt copii acasă, noi unsprezece. Da, mai sînt în viață. Doi frați locuiesc chiar pe aproape, în Alion. Cîți nepoți am de la frați și surori? Nici nu mai știu. Să tot fie vreo 30-35. Poate mai mult. Dacă i-aș aduna cu cei ai lui Niculae, plus familiile respective, n-ar încăpea nici într-o sală de școală.

— Îi aducem pe toți la ziua matală de naștere, de revelion — zice Ecaterina.

— Altă treabă n-ai? Și unde? Nu cumva aici? Să-ți întorcă casa pe dos? Biata maică-ta ce-o mai îngrijea! Și tu la fel, nu zic... Îmi aduc aminte ce-a mai bocit cînd ne-au bombardat-o. Ne băgasem în pivniță, eram vreo douăzeci și cinci, că veniseră să se pitească și vecinii. Și deodată trăsnește bomba exact în adăpost. Au murit nouă sub ochii noștri și cînd am ieșit afară, casa moloz și surcele. Am refăcut-o cum o vedeți, trainică, după război. Ce faceți, bre, cu vermutul? Îl lăsați pentru la anu'? Eu zic să-l bem tot în contul lui 1961.

— Dar cu revelionul, tată?

— La „Grivița roșie”. Cu ceilalți tovarășii. Măi Tăchiță, să-mi iei și mie o chivără. Nu prea caraghioasă. La șaizeci de ani, cu cincizeci de nepoți în jur și cu băieții de la uzine, măi Niculae, pot să-mi permit o trăsnaie de tinerețe. Căci o viață are omul!

FINTINILE BUCURIEI

Am luat-o spre casă, după vizita la familia Domnișan, străbătînd pe jos noaptea de neon ce scâldea, ca o auroră boreală, lungă cale a Griviței roșii. Fremăta ca în timpul zilei încă. Tramvaiele și autobuzele mai goneau

aglomerate... Semafoarele continuau să dirijeze în trei culori luminoase traficului nocturn... Pietoni cu paltoane mergeau citind „Informația”; ca la amiază... Vitrinele magazinelor îmi lăseau un moment pe retină policromia mătăsăriilor, ca s-o cedeze imediat altei imagini — caisei aurii de pe cutia cu gem, strugurelui ruginiu de pe eticheta „Pietroasei”, stalactitelor salamurilor cu patină argintie... Din cînd în cînd se intercalau între secvențe un televizor frumos ca un ochi de domnișoară, o copertă de carte, groșița din obrazul păpușii sau masca hilară a Moșului Gerilă. Zimbeam. Dar îndărătul zîmbetului simțeam în răstimpuri usturimea unor reminiscențe din vechi peregrinări pe aci și prin alte locuri bucureștene, ca o intermitentă fulgerare reumatismală. Eheh, am cunoscut acel București de întuneric și mizerie!

Astă-toamnă am admirat de pe terasa de la al șaptesprezecelea al unui bloc-turn, într-un amurg auriu, priveliștea Bucureștiului nou. Cu miile sale de ferestre aprinse de asfințit, părea o livadă imensă de portocali. Ardeau pînă la marginea Bucureștiului, denumită cîndva „periferie”, unde odinioară soarele nu putea oferi asemenea spectacol feeric. Atunci ricoșa în gemulețele opace ale cocioabelor, ca să-și consume sclipirea în vreun ciob de sticlă de gaz lampant zvîrlit pe maidanul cu gunoaie. Acum toate ferestrele îl captau cu aceeași intensitate, jur împrejur, cît vedeai cu ochii. Cele din Giulești ca și cele din Ferentari, cele din Pieptănari ca și cele din Floreasca.

Curînd, în cercevele s-a ivit cealaltă lumină — a nopții, electrică — și, ca pe tot atîtea ecrane de televizor, am revăzut imaginari crîmpeie familiale de tihnă și plenitudine, înregistrate de retina reporterului în raitele pe care le face din cînd în cînd în cartierele noi ale Capitalei.

Pentru cine păstrează în minte fizionomia Capitalei de altădată, înfățișarea ei de astăzi

nu prilejuiește doar un examen comparativ de imagini, ci și reflecții legate de imensul progres realizat în anii din urmă. Uite-l tradus în aspectul străzilor și bulevardelor, în somptuoasele înfăptuiri arhitectonice, în orînduirea spațiilor de verdeață, realizări care n-au retușat doar portretul vetust al Capitalei, ci l-au creat din nou pe un model modern.

În special el se oglindește în viața de fiecare ceas, în ritmul viu al activității ce imprimă acea notă dinamică din mișcarea orașului. E orașul unor oameni noi. Al oamenilor care sînt călăuziți spre o destinație precisă și constructivă. Al oamenilor care au transformat, prin munca, mobilitatea și vioiciunea lor, nu numai înfățișarea orașului, ci mai ales i-au întinerit sufletul.

Gîndurile sugerate de plimbarea prin cartierul Griviței roșii, în acest ajun de revelion, în care Republica noastră dragă împlinește 14 ani, nu se limitează numai la București. Galațiul, Iașul, Constanța, Bacăul, Ploieștiul, Craiova, Hunedoara, ca și celelalte orașe ale țării, sînt de asemenea beneficiarele acestei epoci creatoare. Renașterea lor uimitoare nu s-ar fi putut înfăptui fără avîntul ce în-sufleștește munca poporului, călăuzită și inspirată de partid. Acestui avînt îi datorăm — în ordinea urbanistică — transformările survenite de cîțiva ani încoace, construirea nenumăratelor imobile destinate populației muncitoare, cu mii de apartamente moderne; în ordinea economică, uriașa dezvoltare înfăptuită într-un ritm ce-și are resortul în avîntul cu care oamenii din fabrici și de pe ogoare construiesc socialismul. Pentru ei, pentru ardoarea pilduitoare pe care o pun în realizările lor productive, calitative, pentru miile de Domnișani ai uzinelor, tractoarelor și șantierelor, care hărnicesc pentru înflorirea Republicii noastre populare, vom ridica paharul recunoștinței și bucuriei. La mulți ani, tovarășii dragi!

Ce părere or fi având despre fericire acești tineri iranieni a căror locuință e strada? Și nu sînt decît patru din cele două milioane de șomeri ai țării celor „1001 de nopți“.

Die BUNTE zu Gast bei Persiens Herrscherpaar. Der Schah und Kaiserin Farah gestanden unserem Reporter Roland Pfaff:

Wir sind glücklich

„SINTEM FERICITI!“ — declară șahul și Farah Dișah, reporterului ba, vest-german Roland Pfaff de la revista „Bunte Illustrierte“ (vezi facsimilul din dreapta). De ce n-ar fi! Mantoul e de hermină; diadema, de brilante; ceaprazurile de pe uniformă, de aur. Iar nota o achită poporul.

VIZON

ȘI ZDRENTE

de Nicolae MINEI

Să presupunem... Să presupunem că ne aflăm în redacția unei reviste ilustrate occidentale de mare tiraj. Să presupunem că aceasta este fie americană — „Life“ — fie britanică — „Illustrated London News“ — fie vest-germană — „Bunte Illustrierte“ — fie franceză — „Paris-Match“... Să presupunem, în sfârșit, că redactorul-șef l-a chemat la dînsul pe șeful rubricii internaționale și i-a încredințat misiunea să scrie un articol-bilanț al evenimentelor mai importante din 1961 („Ai grijă, băiatule, să fie pe gustul cititorilor noștri!“).

Fără teamă de a greși, putem să mai presupunem că — la Londra, Paris, München sau New York — șeful rubricii internaționale a răspuns patronului său cu aceeași clasică expresie atât de des folosită de Shakespeare, Corneille, Goethe și Whitman:

— O.K.!

După care, s-a pus pe treabă. La dreapta și-a adunat colecția pe 1961 a propriei sale reviste. La stînga, un teanc de alte ziare și publicații. Frunzărind la dreapta, a constatat că actualitatea anului recent încheiat a fost dominată de logodne, nunți, botezuri, divorțuri, aniversări, vizite și alte memorabile evenimente, ai căror protagoniști au fost monarhi cu și fără tron, prinți, ex-prinți și, în general, persoane prin vinele cărora curge, în disprețul tuturor legilor fiziologice, un sînge de culoare albastră.

Frunzărind la stînga, ziaristul nostru a putut afla că în lumea pe care presa lui o numește în mod bizar „liberă“ s-au mai întîmplat, în 1961, și alte lucruri. Mai puțin distinse decît cele de la dreapta și avînd ca eroi oameni obișnuiți, cu un obișnuit sînge roșu.

Celebrul măgar al lui Buridan a murit de sete și de foame, neputînd să se decidă dacă mai întîi să bea apă din găleata de la stînga lui sau să mînce din finul de la dreapta. Ziaristul nostru nu este un măgar — sau, în orice caz, nu e măgarul lui Buridan. Iată de ce articolul lui nu a rămas nescris.

Și acum, dragi cititori, vă propunem un joc pentru orele libere. Un joc amuzant și instructiv, la care poate participa întreaga familie. În cele ce urmează, vă prezentăm cîteva din alternativele în fața cărora a fost pus ipoteticul nostru gazetar (gazetarul este ipotetic, dar faptele sînt reale; ele s-au petrecut cu adevărat și au fost oglindite în presa occidentală necomunistă).

Vă rugăm să stabiliți pe care din ele le-a ales redactorul de la revista ilustrată

La celebrul bar parizian „Maxim's”, o sută de membri ai Clubului miliardarilor au convocat o conferință extraordinară. Pe ordinea de zi: războiul... Nu, nu vă speriați: războiul împotriva plictisului. Ce să-i faci? Profesia de miliardar are și ea dezavantajele ei! (Vezi facsimilul). Tot în Franța, la periferia unui mare oraș. Așa locuiesc majoritatea celor 450.000 de algerieni care muncesc în metropolă. Și pentru ei, la ordinea de zi e războiul. Dar nu împotriva plictisului, ci războiul pe care-l duc colonialiștii împotriva poporului algerian.

de mare tiraj, pentru bilanțul său de sfârșit de an și pe care a preferat să le treacă sub tăcere. Nu uitați că:

- 1) șeful său i-a cerut să fie pe placul cititorilor;
- 2) redactorul preferă să rămână redactor decât să devină șomer.

Notă: Premii nu se dau, intrucît jocul este prea simplu.

WILHELM CUCERITORUL ÎMPOTRIVA FEROVIAILOR BRITANICI

Să luăm, de pildă, Anglia. E cel mai vechi și mai important regat al lumii. E țara în care cineva poate fi membru al Parlamentului — deci poate face sau desface legi — chiar dacă e analfabet, imbecil sau deficient mintal. O singură condiție i se cere: să fie lord. Această importantă calitate îi asigură un loc pe viață în Camera Lorzilor.

Ce s-a întâmplat mai de seamă în Anglia în 1961?

A apărut o nouă ediție a almanahului „Debrett”. Pentru cei care nu știu ce e almanahul „Debrett” precizăm că el e un fel de almanah „Gotha”. Pentru cei ce nu știu nici ce e almanahul „Gotha”, precizăm că e un anuar al nobilimii germane. Ceea ce înseamnă că „Debrett”-ul e un anuar al nobilimii britanice.

„Debrett”-ul este — așa cum se și cuvine — un voluminos volum de 3.757 de pagini. El cîntărește 8 livre — adică aproape 4 kilograme. Nu este prea mult dacă ținem seama de greutatea aristocrației engleze! În el sînt înscrise 150.000 de nume. Printre acestea se numără, evident, nu numai purtătorii în viață și răposați ai titlurilor de noblețe, ci și mai puțin nobilele lor rude: copiii, frații, verii, cumnații etc. Dar atenție! Nu intră la socoteală copiii nelegitimi. E și legitim! Ce dimensiuni ar trebui să aibă „Debrett”-ul dacă ar cataloga fructele tuturor aventurilor sentimentale ale ducilor, lorzilor, conților și vicontilor de pe insulele britanice!

Și un detaliu de-a dreptul zguduitor: bătrînii peste 105 ani sînt socotiți decedați din oficiu! Orice „Sir” care a depășit această vîrstă figurează în „Debrett” la rubrica celor trecuți într-o lume mai bună (deși ne îndoim că pentru ei există o lume și mai bună decît cea în care au trăit).

Șeful redactor și editorul acestui almanah,

dl. C.F.J. Hawkinson (reprezentînd a șasea generație a familiei Hawkinson, care din 1781 se ocupă cu această utilă treabă*), este extrem de scrupulos. El nu uită să menționeze că numai 14 nume din „Debrett”-ul său își au obîrșia nobiliară încă din vremea lui Wilhelm Cuceritorul (brigandul din Normandia care a cotoplit în 1066 Anglia). Ceilalți au devenit aristocrați de pe urma unor brigandaje și cotopiri mai recente. Cele mai multe dintre acestea nu au avut ca teatre de luptă nici întinsele cîmpii peste care au fluturat panașurile cavalerilor, nici semețele cetăți de pe crenelurile cărora au curs valuri de plumb topit, ci vulgarul „Stock Exchange” (bursa din Londra) sau banalele consilii de administrație ale trusturilor bancare și industriale.

Printre acești baroni ai jetoanelor de prezență se numără și Sir Philip Warter. Înzestrat cu o atenție distributivă pe care pînă și Napoleon i-ar fi invidiat-o, Sir Philip

* Ah, tradiția britanică!

este simultan președinte al trustului cinematografic „Associated British Pictures”, conducător al firmei „A.B.C. Television” și director al societății comerciale „British and Foreign Wharf Co”.

Rămînîndu-i timp disponibil, Sir Philip Warter a fost numit vicepreședinte al Comisiei de stat a transporturilor. Cu ce se ocupă această comisie? Cu discutarea revendicărilor celor 480.000 de feroviarî din Anglia. Muncitorii cer cîteva lire în plus pe lună. Sarcina lui Sir Philip (care numai la comisie capătă 6.000 de lire pe an, fără să mai pomenim de celelalte venituri ale sale) este de a-i refuza.

În realizarea unei asemenea fapte de arme — la care nici eroii lui Walter Scott n-ar fi putut visa — nobilul vicepreședinte (sau, dacă preferați, vicepreședintele nobil) a avut concursul d-lor: Richard Beeching (președintele comisiei, salariu 24.000 de lire pe an), P.H. Shirley (salariu 12.000 de lire pe an) și L.H. Williams (salariu 7.500 de lire pe an).

Este adevărat că nici unul din aceștia trei nu este încă lord. Dar au toate șansele să devină. R. Beeching este marele „boss” al trustului chimic „Imperial Chemical Industries”, P.H. Shirley este unul din conducătorii concernului alimentar „Unilever Group”, iar L.H. Williams deține un post de comandă în binecunoscutul monopol al petrolului, „Shell”.

Ciocnirea dintre cele 49.500 lire pe an (cît reprezintă totalul salariilor încasate de membrii comisiei) și cele cîteva lire în plus pe cap de om (cît reprezintă majorarea cerută de muncitorii) a avut loc în august. Tot în august a apărut și noua ediție a „Debrett”-ului.

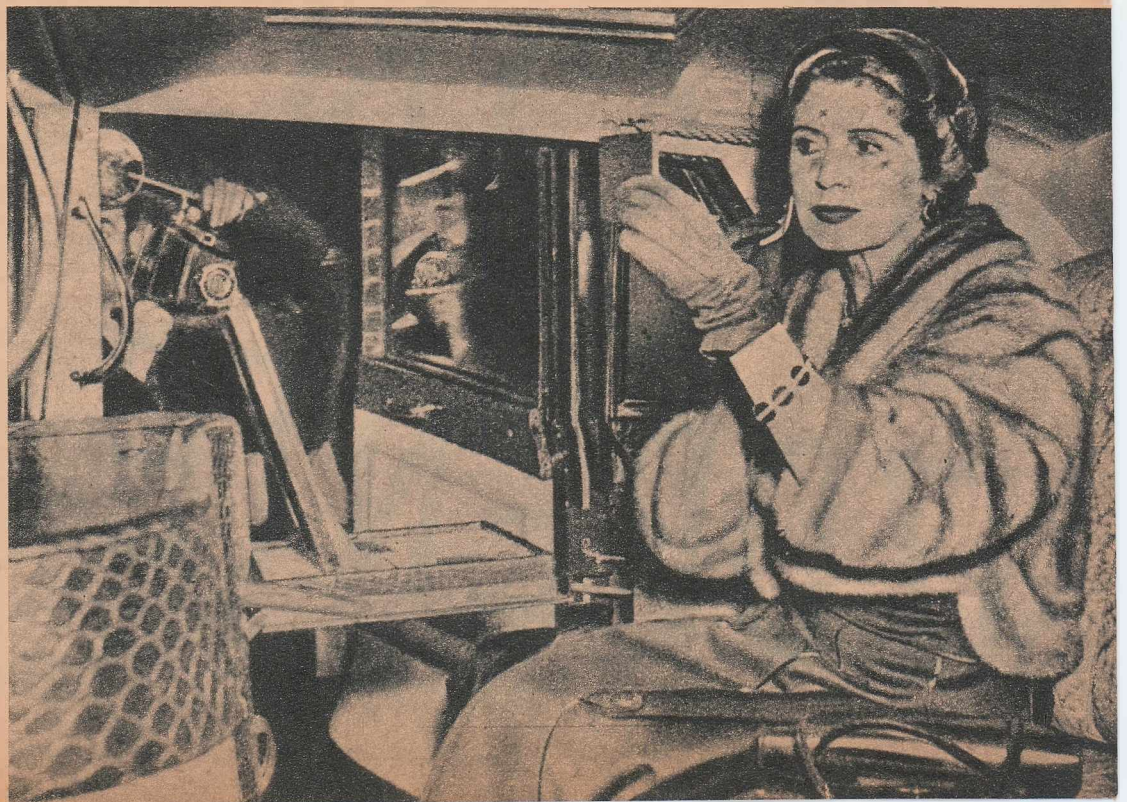
Întrebarea I: Despre ce va scrie gazetarul nostru? Despre „Debrett” sau despre respingerea revendicărilor formulate de feroviarî?

Să mai luăm un exemplu. Tot din Anglia.

Unei tinere perechi i s-a născut un fiu care cîntărește 2,300 kilograme, are șapte nume de botez și titlul de viconte. Modesta locuință în care a venit pe lume și în care își va petrece copilăria, sub privirile ocrotitoare ale părinților săi, numără 63 de încăperi.

Sugarul viconte este odrasla prințesei Margaret și al cincilea moștenitor prezumtiv al tronului Angliei.

În același timp, cîteva mii de concetățeni ai săi, de aceeași fragedă vîrstă, sînt în grija Consiliului municipal al Londrei, deoarece părinții lor nu au locuință. Să ne înțelegem: nu că nu au locuință convenabilă, nu că

stau îngrămădiți prea mulți într-o cameră, ci pur și simplu nu dispun de cei patru pereți și de un acoperiș care îl apără pe om de frig, de ploaie și de ninsoare.

Ca urmare a legilor actualmente în vigoare în Anglia, numărul chiriașilor evacuați de proprietarii lor a crescut în proporții atât de îngrijorătoare, încât problema a fost dezbătută în Camera Comunelor. D-na Joyce Butler, deputată laburistă, a declarat: „Cei mai fericiți dintre acești oameni sînt cazați în barăci întunecoase și umede, cărora le lipsesc cele mai elementare condiții sanitare. Ceilalți dorm în aer liber. O familie din circumscripția mea doarme în camioanele pe care le găsește disponibile peste noapte”.

Pînă și un mușteriu al „Debrett“-ului, Sir Barnett Janner, s-a văzut nevoit să atace în Parlament această stare de lucruri. El a arătat că, în numeroase cazuri, chiriașii evacuați s-au judecat cu proprietarii și că tribunalele au fost de acord că chiriile sînt exorbitante. Chiriașilor li s-a dat dreptate, dar nu li s-a dat și locuință, ceea ce, după Sir Barnett, face de ris justiția britanică.

Un alt deputat, Michael Stewart, criticînd ritmul extrem de lent în care se desfășoară construcțiile de locuințe din Anglia, a arătat că în U.R.S.S. se construiesc în fiecare an case a căror suprafață totală echivalează cu 6 mari orașe de dimensiunile Manchesterului.

Și să mai luăm un exemplu. De data asta din Statele Unite.

Jean-Paul Getty este un multimilionar american. Mai precis, un de două mii de ori milionar. Cele 2 miliarde de dolari și le-a adunat de pe urma activității celor patruzeci de companii petroliere pe care le patronează. Bugetul acestor societăți este superior bugetului unei țări cum e Spania.

Dl. Getty este omul cifrelor mari: 2.000.000.000 de dolari... 40 de societăți... 5 soții. Proporțional, am putea spune chiar că cu soțiile stă cel mai slab. Probabil că de aceea s-a decis acum, la peste 65 de ani, să achiziționeze o a șasea tovarășă de viață, care, ca o demnă viitoare jumătate, are jumătate din vîrsta lui. Drept cadou de logodnă, Jean-Paul i-a cumpărat scumpei sale Penelope Kirson unul din monumentele istorice ale Angliei, castelul Sutherland, datînd din secolul al XVI-lea și înconjurat de sute de hectare de parcuri.

Cam în aceeași perioadă în care dl. Getty se ocupa cu luarea în posesiune a acestui magnific domeniu, pe un tanc petrolier american (aparținînd poate uneia din cele patruzeci de companii ale d-lui Getty) a izbucnit un

incendiu. Datorită lipsei unor elementare măsuri de securitate, cu acest prilej pe vasul „Williamstown“ au ars de vii nouă marinari. Familiile lor nu au primit nici un fel de despăgubire, deoarece compania a stabilit că tocmai ei (ce bizară coincidență!) erau vinovați de izbucnirea incendiului.

Întrebarea a II-a: Despre ce va scrie gazetarul nostru? Despre miile de familii fără adăpost sau despre cele 63 de camere ale vicontelui în leagăn?

Întrebare suplimentară: Între descrierea amănunțită a castelului Sutherland și înspăimîntătoarea moarte a celor nouă marinari, ce va alege pentru articolul său imaginarul nostru ziarist?

ÎNTE REGELE REGILOR ȘI MIZERIA MIZERIILOR

Care e femininul de la „șah“? Șaha? Nu prea merge! Șahina? Sună mai poetic, dar nu e corect gramatical. Șahista? Nu, asta e altceva!

Oricum, șahul Iranului fiind „regele regilor“, soția lui este „regina reginelor“. Farah Diba, fericita deținătoare a acestui post pe schema monarhică a Persiei, a vizitat în 1961 Franța împreună cu augustul ei consort. Această deplasare merita atenția cuvenită din partea presei — a unei anumite prese. Și a avut-o!

Farah Diba a descins la Paris din avionul ei personal, colorat în alb și argintiu. Nu și-a adus cu sine decît strictul necesar: 36 de valize. În schimb, și-a comandat la cel mai șic (și mai costisitor) croitor din capitala Franței — Dior — cite o toaletă pentru fiecare zi de ședere în această țară. Plus: un mantou de panteră, un mantou de vizon canadian, o capă de vizon alb și o etolă de vizon pastel.

Franța nu era prima țară europeană pe care o vizita Farah Diba în calitate de șahă..., vreau să spun de „regină a reginelor“. Ea a stat o bucată de vreme și în Norvegia, pentru a studia acolo subtilitățile unui sport care pe americănește se numește „bowling“ și care nu e altceva decît un vulgar joc de popice.

Farah ar fi trebuit să călătorească și în America de Sud. Dar, din nefericire, acest voiaj a fost anulat din cauza unor „dificultăți interne“, după cum pudic s-a exprimat un comunicat oficial.

„Dificultățile“ sînt interne Iranului, nu „reginei reginelor“. În ce constau ele? În faptul că „această țară, alături de cîteva averi uriașe, numără una din populațiile cele mai sărace de pe glob. Oamenii nu mai

pot îndura mizeria. Poporul s-a săturat de făgăduieli care nu sînt ținute. O dată mai mult, minia lui s-a dezlănțuit...”

Această apreciere nu o face un ziar comunist, ci ultrareacționarul „L'Aurore“. Iar corespondența specială a agenției oficiale „France-Presse“, transmisă din Teheran exact în zilele cînd Farah Diba se afla la Paris, glăsuia:

„În cartierele din sudul orașului nu mai găsesc bulevarde largi cu magazine moderne, nici vile protejate de ziduri înalte, ci un fel de caverne de troglodiți, din lut uscat, cu o gaură care servește drept ușă, fereastră și mijloc de aerisire în același timp. De cum vine noaptea, pe aceste ulițe te împiedici de trupuri învelite în zdrențe și zăcînd de-a dreptul pe pămînt. O femeie îmi strigă:

— Ai grijă, sînt patru copii aici.

Femeia nu doarme toată noaptea, ca să gonească șobolanii și cîinii vagabonzi, care dau tîrcoale”.

Și pentru că a venit vorba de copii, trebuie să menționăm că în Iran aceștia se bucură de aceleași drepturi ca adulții. Sau invers: de aceeași lipsă totală de drepturi. În orice caz, egalitatea e completă. Copiii încep să lucreze de la vîrsta de 5 ani în atelierele de țesut covoare. Pentru 10-12 ore de muncă pe zi, ei primesc un salariu echivalent cu 70 de lei (70 de lei!) pe lună.

Dar ce pretenție ar putea avea micii țesători de covoare, cînd institutorii iranieni au o leafă echivalentă cu maximum 220 de lei pe lună! Cînd în aprilie 1961 ei au făcut o demonstrație cerînd mărirea salariilor, poliția a tras cu mitralierele în coloanele de manifestați.

Nu toată lumea este însă nemulțumită în și de Iran. Americanii care ocupă aci nu numai baze militare, ci și posturile-cheie în economia țării, sînt cît se poate de satisfăcuți de „regele regilor“ și de regimul lui. Societățile americane capătă 40% din petrolul țării**).

Nu se poate nega însă că S.U.A. nu au oferit Iranului ajutoare: arme împotriva muncitorilor, avioane militare pentru plănuita agresiune antisovietică și chiar măruri de larg consum. După cum arată „New York Herald Tribune“, cantitatea de pastă de dinți americană existentă în Iran este suficientă pentru întreaga populație a Asiei pe o perioadă de zece ani.

În 1961 importurile Iranului din S.U.A. erau de cinci ori mai mari decît totalitatea exporturilor sale. „America a ruinat întreaga noastră economie“ — se plîngea, nu demult, directorul „Organizației de planificare“, instituție guvernamentală care cu greu poate fi bănuită de sentimente anti americane.

„Regele regilor“ și „regina reginelor“, ca și orînduirea pe care o reprezintă și o patronează, sînt atît de urîți de popor, încît pînă și săptămînalul newyorkez „Newsweek“ recunoștea că „sute de mii de patrioți iranieni — și nu numai comuniștii — doresc schimbarea regimului“.

Întrebarea a III-a: Despre ce va scrie ziaristul nostru? Despre rochiile purtate de Farah Diba sau despre zdrențele copiilor care dorm pe străzile Teheranului?

Întrebare suplimentară: Va intra sau nu, în articolul despre care ne ocupăm, faptul că, într-un singur an, trusturile petroliere engleze și americane au realizat în Iran un beneficiu de peste 300 milioane de dolari, adică mai mult decît întregul capital pe care l-au investit acolo?

Întrebarea a IV-a (și ultima): Crede oare sincer ipoteticul nostru gazetar (și realii lui confrăți din Occident) că reportajele și articolele despre fastul lorzilor și șahilor vor putea ascunde la nesfîrșit cumplita viață a popoarelor pe care ei le exploatează și încă și mai cumplita moarte pe care le-o pregătesc?

** Restul se împarte astfel: alte 40% — un consorțiu englez, 14% — compania „Shell“ și 6% — compania franceză a petrolierilor. Total: 100%. Ceea ce rămîne este pentru iranieni...

Lady Norah Docker este (vezi „Debrett“-ul) soția lui Sir Bernard Docker, directorul general al lui „Birmingham Small Arms Company“ (puști, carabine și pistoale de toate calibrele). Automobilul său are tapiseria în brocat de aur, un necesar de toaletă în argint masiv, iar țeva de eșapament și mînerule de la uși sînt de asemenea de aur. După cum spune un proverb franțuzesc, noblețea obligă (stînga).

O familie asediată. Frank și Sylvia McDonough împreună cu cei patru copii s-au baricadat în locuința lor din Islington (cartier din Londra) pentru a nu fi evacuați de portărei din cele două camere pe care le dețin. Pe pancartă scrie: „Mame din Islington, luptați împotriva evacuărilor de familii“. Populația cartierului a manifestat în fața casei, strigînd: „Puneți capăt evacuărilor de copii!“ (dreapta).

Nu e o greșeală de tipar; membrii echipei de filmare care ecranizează la Buftea cunoscuta comedie a lui Mirodan s-au obișnuit cu această denumire parodiată. De ce 703, când personajul central nu este „colegul” de detențiune al lui Cheryl? În film, „adevărul istoric” al piesei va fi desigur păstrat și eroul principal va purta de bună seamă numărul inițial — 702. Parodierea își are însă tîlcul ei: a ecraniza nu înseamnă niciodată a filma pur și simplu o piesă. Natura interioară a spectacolului se schimbă, oricît de fidel ai rămîne aparent textului inițial. Astfel că în cele din urmă Cheryl (interpretat tot de Radu Beligan) va fi un alt Cheryl, va avea un plus față de cel din piesă, va fi un... 703. Fata în albastru (interpretată tot de Sanda Toma) va fi tot în albastru dar... o altă fată în albastru (pentru a nu mai vorbi de nume cu totul noi în distribuție, ca artiștii poporului Ion Finteșteanu și Jules Cazanban).

Iar cît privește închisoarea, locul principal al acțiunii... Ei bine, în această privință ar fi hazardat să spunem: „E tot aceeași închisoare”. Pe un platou al Studioului „București” a fost construită în toată complexitatea ei una nou-nouță, care la ora filmării e asaltată de puzderie de temniceri, directori, ziariști, portari și, firește, pușcăriși. „Celebrul 702” și-a dobîndit pe ecran alte dimensiuni, investigația socială este mai largă și, în același timp, mai adîncă, mai precisă.

Mihai Iacob și Andrei Feher — regizor și operator, care au colaborat și la alte două filme („Dincolo de brazi” și „Darclée”) — obișnuiesc să spună despre „Celebrul 702” că este un „film fără cer” (poate că genericul va purta chiar și acest subtitlu). Într-adevăr, singurul cer al eroilor este plafonul închisorii și singurul cer al realizatorilor este... plafonul platoului. Dar filmul își va avea totuși un „cer” al lui: este încrederea în oameni, în triumful cinstei și al demnității umane.

**YVES MONTAND
ÎN „OPERA DE
CINCI PARALE”**

Mackie Messer, savurosul erou al „Operei de cinci parale” de Bertolt Brecht, jucat și cîntat de Yves Montand! Fericită idee! E chiar de mirare că alegerea aceasta nu a fost făcută mai de mult. Adevărul e însă că de ani și ani se vorbește despre o nouă versiune cinematografică

a capodoperei brechtienne. Răsunetul uriaș al versiunii realizate de G.W. Pabst în zorii filmului sonor impunea însă exigențe sporite. Trebuiau găsiți interpreții potriviți. Pentru Polly, nu lipseau candidaturile. S-au pomenit, de-a lungul anilor, în legătură cu acest rol, și numele Vivianei Leigh, și cel al lui Lili Palmer și, mai recent, numele Johannei von Koczyan. Dar cine va fi interpretul lui Mackie? Care e actorul capabil să redea cinismul și dezinvoltura, farmecul și cruzimea faimosului „cavaler al șisului”, care e actorul-cîntăreț capabil să spună cu tîlcul cuvenit nemuritoarele „song”-uri scrise de Brecht și puse pe muzică de compozitorul Kurt Weill?

Acum, după ce regizorul german Wolfgang Staudte și-a oprit alegerea asupra lui Yves Montand, lucrul ni se pare firesc. Într-adevăr, acesta va fi desigur un autentic Mackie — „șisul”, „onorabil negustor” și spaima mahalalei londoneze, simbol și caricatură a burghezului rapace și nerușinat.

**ROLUL SUZANEI
— O PROBLEMĂ
DIFICILĂ**

Pentru a o înțelege pe Suzana, personajul pe care-l intruchipează în „Judecata nebunilor”, noul film al lui Grigori Roșal, Irina Skobțeva are de făcut — pare-se — un efort mult mai mare decît i-au cerut rolurile sale de pînă acum. De Suzana — această femeie care a renunțat la cariera sa de actriță pentru a se mărita cu un miliardar — o despart nu numai distanța geografică, ci o întreagă eră istorică. Suzana trăiește într-adevăr în zilele noastre, dar undeva într-o țară în care stăpîn atotputernic este banul. Fascinată de mirajul bogăției, Suzana se lasă tot mai mult înghițită de lumea magnaților industriei și finanțelor și nu va avea puterea să se smulgă din ea nici măcar atunci cînd, la lumina faptelor, va vedea că aceste interese duc la război și crimă.

În opoziție cu destinul Suzanei, drumul eroului central al filmului „Judecata nebunilor”, fizicianul Werner (interpretat de Vasili Livanov), duce de la pasivitate la integrarea hotărîtă în luptă. În anii dominației fasciste, teama de a-și vedea invențiile folosite ca armă de distrugere îl adusesse pe Werner în pragul sinuciderii. Exilat peste hotare, el încearcă să se mențină departe de politică, să trăiască doar pentru știință. Atunci însă cînd militariștii din patria sa de adopțiune încearcă la

rîndul lor să se folosească de el pentru a-și duce la îndeplinire intențiile criminale, savantul își dă seama că nu are dreptul de a abdica de la răspunderile sale de om. Pentru a-l face inofensiv, fasciștii îl închid într-un ospiciu. Dar, cu ajutorul prietenilor săi, Werner învinge și această încercare, denunțînd la timp planurile nebunești ale ațîțătorilor la război.

**MARLENE
DIETRICH DIN
NOU PE ECRAN**

E demult bunică. Dar n-a obosit. Aceea care a fost cîndva seducătorul „Înger albastru” joacă și azi sub lumina reflectoarelor de pe platourile de filmare și continuă să infrunte, seară de seară, luminile rampei și publicul sălilor de concert, făcînd din fiecare cîntec un spectacol în miniatură.

Filmul în care a început recent să turneze este o nouă realizare a cunoscutului regizor progresist american Stanley Kramer. „Procesul de la Nürnberg”, evocînd judecarea, în anul 1947, a unui grup de juriști naziști de către Tribunalul internațional de la Nürnberg, atinge tema deosebit de actuală a relațiilor dintre ocupanții americani din Germania federală și elementele, ce abundă în aparatul de stat al R. F. Germane, care au slujit cîndva regimul lui Hitler.

Marlene Dietrich interpretează rolul soției unui general hitlerist condamnat la moarte pentru crime de război. Alături de ea mai apar o seamă de actori de prima mîină ca Spencer Tracy (președintele american al tribunalului), Burt Lancaster (fostul ministru al Justiției Reichului, inculpat în proces), Richard Widmark (procurorul), Montgomery Clift (un tînăr evreu, victimă a nazismului) și — revenind după o îndelungată absență de pe ecran — actrița și cîntăreața Judy Garland. După relatările presei, se pare că noul film al lui Stanley Kramer va suscita vii discuții prin atitudinea critică pe care o adoptă față de capitaliștii americani interesați în reinvierea militarismului revanșard german.

**DE LA DARCLÉE
LA CORINA
POPESCU**

Orice spectator cunoaște visul actorului: să fie identificat cu personajul pe care l-a creat; dar puțini știu că, o dată împlinit, visul acesta poate deveni...

stînjitor. Parcurgînd galeria de eroi cărora le dă viață, actorul dorește citeodată... amnezia spectatorului. „Cine o interpretează pe Corina Popescu? Darclée?” Întrebarea se pune firesc în cazul Silviei Popovici, cea care a dat viață pe ecran Haricleei Darclée și care acum e interpreta principală a unui nou film realizat de Studioul „București”. Și, totuși, ce legătură poate fi între o mare cîntăreață a veacului trecut și o tînră oarecare din zilele noastre? Cîntea, integritatea sufletească, curajul de a lua hotărîri? Trăsăturile acestea le sînt comune dar, să recunoaștem, paralela nu poate fi decît forțată. Și atunci Silvia Popovici visează că... nu mai există Darclée. Că, urmărind căutările și zburciunile femeii care-și găsește fericirea pe șantierul Bicazului, publicul va uita că aceeași actriță a cîntat nu demult „Visi d'arte”. Sau, mai bine zis, își va aduce aminte la sfîrșit și va întreba: „E posibilă o asemenea transformare?”

Da, e posibilă. Și explicația, pentru ambele cazuri, poate fi redată într-un singur cuvînt: munca. Am urmărit-o pe Silvia Popovici creînd nuanță cu nuanță rolul lui Darclée. Cîte probleme! Cum cînta pe scenă Haricleea? Cum poate fi creat, cu mijloace realiste, cinematografice, un rol de operă? Cum umblă, cum zîmbește, cum suferă o mare celebritate a scenei lirice? Și iată că acum, mai recent, am urmărit-o pe Silvia Popovici creînd, nuanță cu nuanță, rolul Corinei Popescu. Cîte probleme! Cum reacționează, în fața unui om îndrăgostit de viață și de munca sa, o femeie în care se cuibărise blazarea? Cum se va regăsi pe ea însăși în mijlocul unei lumi cu totul noi? Cum va reveni la viață, la o viață plină, adevărată?

Răspunsul la aceste întrebări nu e de loc simplu și Silvia Popovici știe foarte bine acest lucru; o știe și regizorul filmului, Horea Popescu. Drept care actorii (printre care și Ilarion Ciobanu, interpretul lui Mitru Moț din „Setea”), regizorul, scenograful, tehnicienii se străduiesc să realizeze un film emoționant, aducînd imagini veridice din realitățile noastre.

Ana ROMAN și I. HRISTEA

① „Celebrul 702” își va face anul viitor apariția pe ecrane. Iată o scenă din film, interpretată de Sanda Toma, Ion Finteșteanu și Radu Beligan.

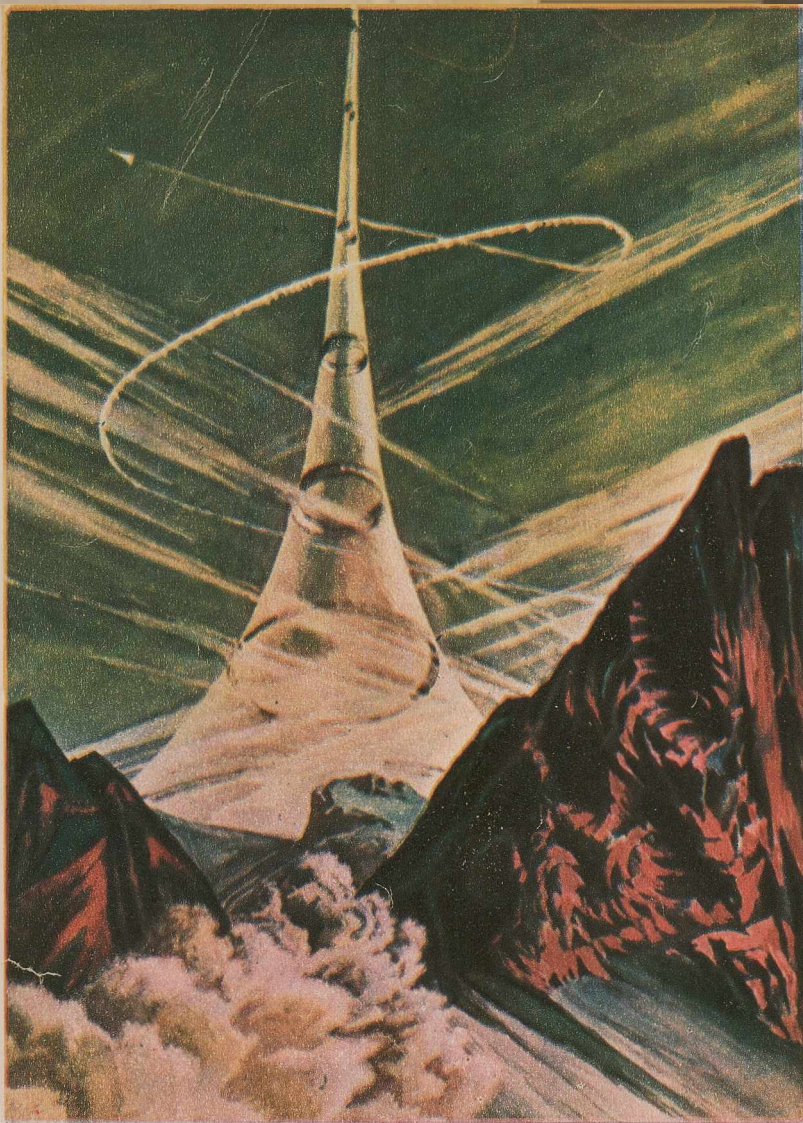
② Yves Montand.

③ Irina Skobțeva.

④ Marlene Dietrich.

⑤ Silvia Popovici.

În vederea efectuării de observații care să nu fie influențate de capriciile atmosferei terestre, G. I. Pokrovski a imaginat construirea unui turn gigantic din materiale plastice, care, fixat la sol și umplut cu hidrogen, s-ar ridica pînă la aproape 200 km. De la această înălțime s-ar putea efectua lucrări științifice de o valoare practică de nelămurită. Pentru legătura dintre vârful turnului și sol s-ar construi un ascensor special care să se deplaseze cu viteze neobișnuite. Hidrogenul necesar umplerii și menținerii turnului ar fi produs de o uzină amplasată chiar în interiorul turnului. Uzina nu ar necesita deci clădiri sau rezervoare speciale, deoarece hidrogenul ar fi „depozitat” direct în mediul înconjurător.

Ocolind zonele primejdioase și condusă de cosmonauți pricepuți, nava cosmică din tablou, de construcție specială, se va putea apropia de planeta Venus pentru a-i dezlega tainele. Profilându-se pe discul solar, planeta îi se va înfățișa cosmonauților ca o imensă sferă neagră înconjurată de inele luminoase, cu o strălucire deosebită.

Drumul spre aștri

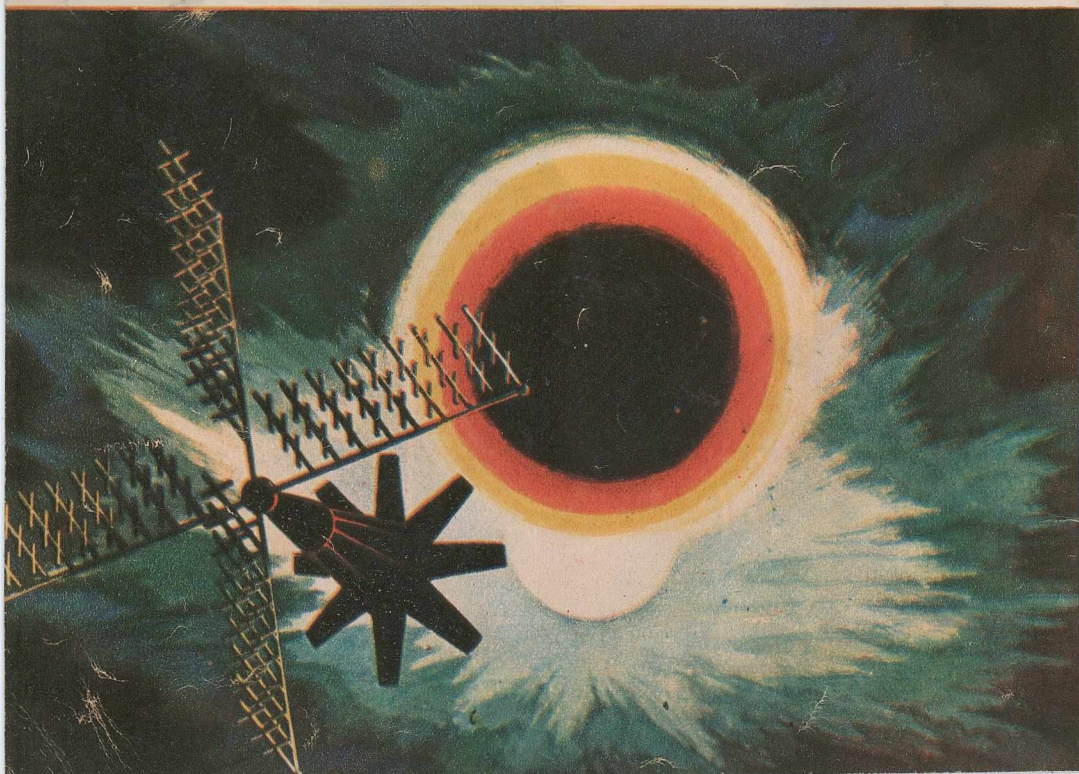
Reproduceri speciale pentru „Flacăra”,
de M. KULEȘOV (U.R.S.S.).

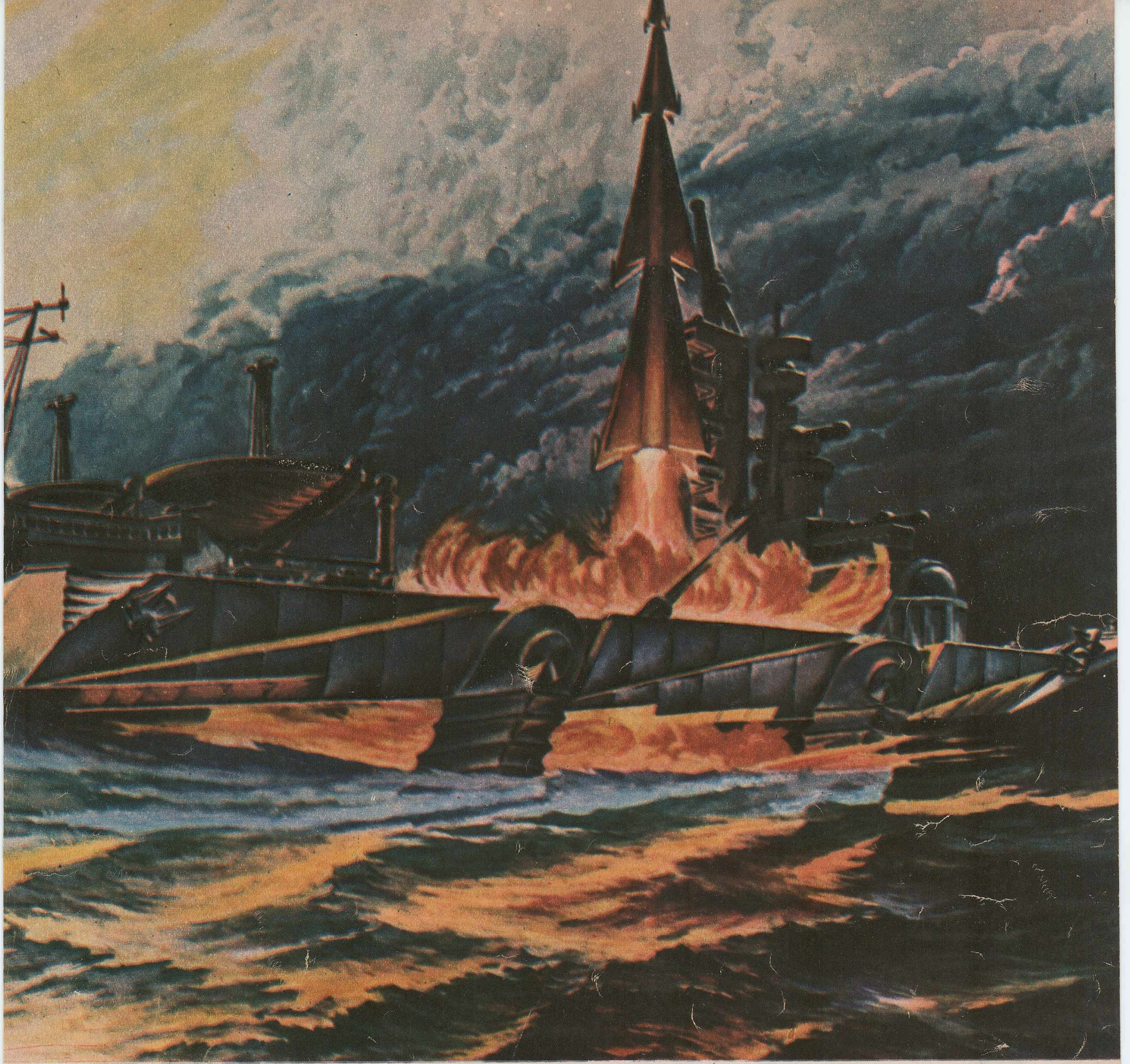
A

nul 1961 a însemnat o adevărată cotitură în marea luptă a omului pentru cunoașterea și cucerirea Cosmosului. Istoricele zboruri ale lui Iuri Aleksevici Gagarin și Gherman Stepanovici

Titov au apropiat nemăsurat de mult ziua cînd, de pe bătrînul nostru Pămînt, rachetele își vor lua zborul spre alte planete, marcînd astfel începutul unui nou capitol în multimilenara istorie a omenirii.

Ce ne va aduce anul 1962? Fără îndoială, noi salturi în Cosmos, noi pași îndrăzneți pe drumul spre aștri, pe care știința și tehnica sovietică l-au deschis larg. Vă invităm, așadar, în acest prag de An nou, să întreprindeți o călătorie de anticipație, călăuziți de un visator, care este în același timp și un om de știință: Gheorghii Iosifovici Pokrovski. Profesor, doctor în științe tehnice și general-maior, autor al unor remarcabile lucrări de specialitate în domeniul zborului în Cosmos, el este în același timp un pictor pasionat, a cărui activitate artistică se împletește strîns cu cea științifică. Să privim cîteva dintre picturile și desenele sale, amintindu-ne că, după cum spune însuși Pokrovski, „visul este o previziune a realului, deci trebuie să visăm”.

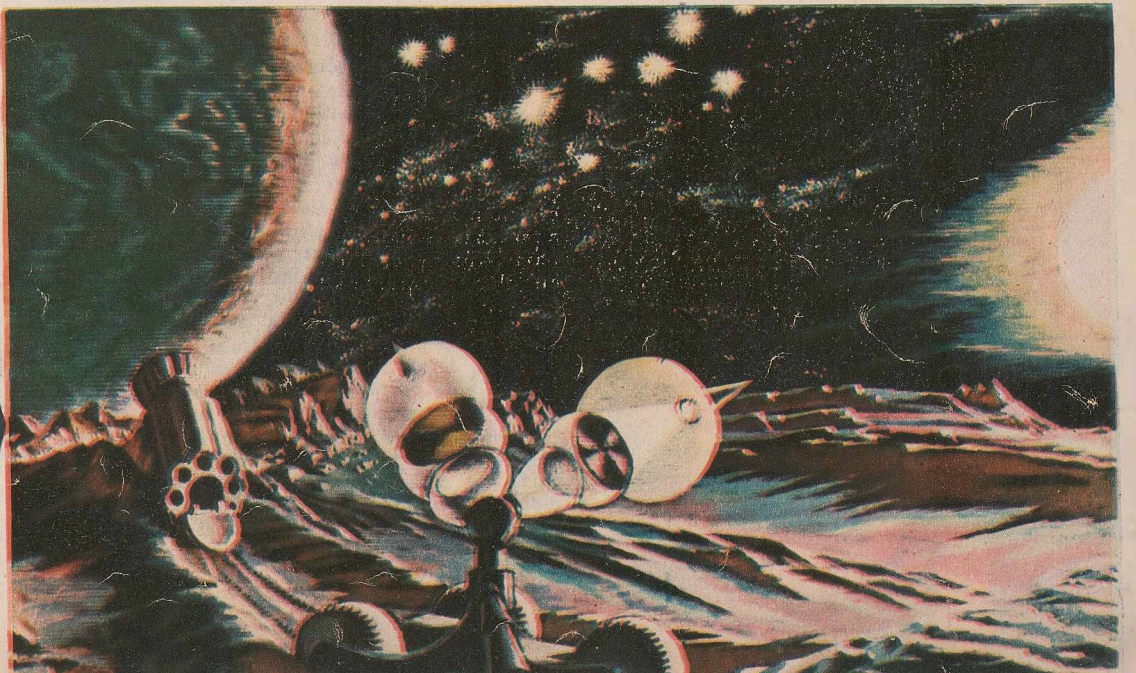

 În largul oceanului o rachetă cu mai multe trepte la startul de pe puntea unei nave special amenajate în acest scop. Trebuie precizat că, așa cum a subliniat și autorul, este vorba de lansarea de rachete cosmice pasnice. Numai acestora trebuie să le aparțină viitorul și numai ele trebuie să se avinte spre minunata boltă cerească.

 Pentru a ocoli brul de radiații care înconjoară Pământul pînă la mari distanțe în jurul Ecuatorului, navele cosmice vor trebui probabil să-și ia zborul din regiunile polare. Urmărirea și dirijarea zborului acestor nave se vor face de pe vase spărgătoare de gheață dotate cu instalații speciale, cum ar fi spre exemplu acelea din imaginea de față.

 Una din etapele cuceririi Lunii o va constitui, desigur, aselenizarea unei rachete care să transporte o stație mobilă automată de televiziune. Deplasându-se pe solul lunar, ea va înregistra cu fidelitate aspecte inedite ale vecinei noastre cosmice, transmițându-le apoi pe Pământ. În felul acesta se va ușura considerabil munca primilor cosmonauți care vor aseleniza pe satelitul nostru natural. În tabloul redat aici, autorul reprezintă un asemenea aparat de înregistrare a imaginilor, care va face parte din complexul stației automate de televiziune. În stînga se distinge corpul rachetei care a transportat de pe Pământ această stație.

MUZICA UȘOARĂ A ANULUI 1961

AIDA MOGA

Așadar, să dăm... nu tonul ci cuvântul primei cântărețe intervievate: Aida Moga. Solicitată să răspundă în proză, și nu pe note, are unele ezitări. De ce oare?

— Pentru că nu-mi face nici o plăcere să dau o notă proastă muzicii ușoare 1961, deși ar merita-o (și muzica înseamnă, o recunosc cu simț autocritic, nu numai compozitori, ci și interpreți). Dar pentru că veni vorba de compozitori, să le-o spunem: au fost cam zgârciți anul acesta cu noi...

— Și, totuși, dv. ați fost printre acei „favoriți ai zeilor” care au lansat unul din șlagărele anului...

— Da. Piesa lui Radu Șerban „A fost de-ajuns o melodie” a făcut carieră. Să-mi fie însă permis ca, parafrazându-i titlul, să întreb: „au fost oare de ajuns patru șlagăre” pentru un întreg an muzical?

— Patru au fost după părerea dv.? Ar mai fi deci vorba de „Chemarea mării” a lui George Grigoriu, „Un cântec de dragoste” de Radu Șerban și...

— Și de „Lalelele” lui Temistocle Popa, care au egalat, dacă nu chiar și depășit, succesul „Marinei”. În turneul pe care l-am făcut astă-vară în Uniunea Sovietică, Luigi Ionescu a fost în fiecare oraș și la fiecare spectacol bisat de nenumărate ori pentru „Lalelele” sale.

— Place muzica noastră ușoară peste hotare?

— Foarte mult. La emisiunile Radioului din Berlinul democrat, „Garofița” lui Mălineanu e considerată cântec clasic și e progra-

● CE PĂRERE AVETI DESPRE MUZICA UȘOARĂ ROMÎNEASCĂ A ANULUI 1961? ● PE CARE DIN CÎNTECELE ANULUI LE SOCOTIȚI ȘLAGĂRE? ● „SPUNE, SPUNE, SPUNE” DAR... „AU FOST OARE DE AJUNS... PATRU MELODIILE”? ● „LALELE” CONTRA „MARINA” ● CEVA DESPRE MANIERA „LA MODUGNO” ● UNDE NE-AU FOST COMPOZITORII? ● CÎNȚĂREȚII DESPRE EI ÎNȘIȘI ȘI DESPRE ALȚII ● O URARE PENTRU TEXTIERI: INSPIRAȚIE ● DISCUL 3002 BATE RECORURILE

Răspund: Aida Moga, Nicolae Nițescu, Margareta Pîslaru, Marina Voica și Radu Șerban.

mată de câteva ori pe săptămână. Și nu a fost oraș sovietic în care să nu ni se ceară „Intră lună pe fereastră” de Emanoil Ionescu. Dar...

— Dar?

— „Garofița” are o vîrstă venerabilă, cealaltă piesă numără și ea cîțiva ani buni de existență, iar noi discutăm despre muzica lui 1961. În ce mă privește, consider că am avut în acest an un repertoriu sărac și sper să „mă refac” — cum se spune — cu melodiile pe care le voi cînta în „Concertul în re hazliu” al lui Mălineanu. (La ora cînd luăm acest interviu, premiera nu a avut încă loc — n. r.).

Sînt printre piesele acestuia unele deosebit de frumoase. Așa că, dacă închei anul cu bine, sper ca și nota pe care mi-o va da publicul la acest sfîrșit de trimestru să mai crească puțin.

NICOLAE NIȚESCU

— Spune, spune, spune...

— Vă referiți la cîntecul lui Elly Roman?

— S-ar fi convenit, pentru că e de fapt și el un șlagăr al anului, lansat — dacă nu mă înșel — chiar de dv., tovarășe Nițescu. Ca să fim sinceri însă, era doar un îndemn de a vă spune părerea despre anul muzical 1961.

— Pentru mine, a fost un an Elly Roman... Și în spectacolul „Un cântec pentru dumneata”, și în recentul „Șapte note potcovite” am cîntat mai ales din melodiile sale. Îmi place cum scrie, e cald, simplu, direct și are intonații din muzica noastră populară. Îi cînt cu plăcere piesele din ultimul concert...

— Și, totuși, partea cea mai slabă a celor „Șapte note potcovite” e tocmai muzica (ca să nu vorbim aici de scenografia sa neinspirată, desuetă, greoaie).

— E adevărat că un întreg spectacol muzical nu poate rezista numai prin câteva melodii bune. Dar Elly Roman le-a scris totuși, pe cînd alți compozitori ai noștri — dintre cei mai valoroși — au cam tăcut anul

Marina Voica

acesta. Într-un fel, ei ne-au făcut să ne adresăm repertoriului străin. Am cîntat „Dai, Carolina, dai” sau „Suku, suku”, pentru că nu putem să înscrim toți în repertoriu „Un cântec de dragoste” sau „Lalele”. Și am verificat acest fenomen în întreaga mea carieră: un bun cântec românesc — dar unul cu adevărat bun — place publicului nostru mai mult decît „Volare” sau „Ciau, ciau, bimbina”.

— Mai ales dacă e bine interpretat, într-o manieră originală, specifică vocii și personalității respectivului cântăreț. A început să devină de-a dreptul supărătoare maniera „la Modugno”, acele glisante și acele acute fipate, acea dramatizare artificială a textului pe care se simt obligați să le practice mulți dintre cântăreții noștri...

— Aveți dreptate... Am păcătuit unii din noi imitîndu-l — mai mult sau mai puțin — pe Modugno, în numele așa-zisului stil modern de interpretare. Dar moda aceasta a început — ca orice modă — să se perimeze, așa că anul 1962 va readuce cîntăreților, sper, glasul propriu și nota personală în interpretare.

— E și o urare?

— Bineînțeles. Adăugați una la adresa textierilor: mai multă inspirație, mai multă fantezie, mai multă măiestrie în compunerea textelor de muzică ușoară. Doar de la ei pornește premisa apariției unui cântec valoros!

MARGARETA PÎSLARU

— Dumneavoastră ați imprimat deci discul care a bătut toate recordurile anului...

— Eu?

Nicolae Nițescu

— Da, discul 3002, cu piesa „Chemarea mării” pe una din fețe, a cunoscut cel mai mare tiraj din 1961: 26.000 exemplare de la prima ediție... Nu știați?

Margareta Pîslaru nu știa acest lucru și nici nu-i vine să creadă. N-a pierdut încă mentalitatea de școlăriță (deși a împlinit 18 ani) ce abia a debutat în artă.

— Îmi cereți părerea despre anul muzical 1961 și, sincer vorbind, nu prea am curajul să mă pronunț. E primul meu an de activitate muzicală, sint abia la începutul drumului în artă și încă nu mă văd în măsură să formulez aprecieri atât de pretențioase.

— În ciuda zicalei, aș spune că prea multă modestie nu strică... Și, totuși, ce credeți că determină succesul unui cântăreț, ce-i asigură aprecierea publicului?

— Poate că sinceritatea. Atunci când interpretul e el însuși și se străduiește să aducă ceva nou în muzică, publicul simte și-l răsplătește pe dată.

— Ce intenții aveți pentru viitor? Vă veți înscrie la conservator?

— Aș prefera Institutul de artă teatrală și cinematografică: mi-ar place mult să fac, pe ecran, comedie muzicală. Am terminat de altfel recent primul meu film, un foarte scurt metraj al Televiziunii, intitulat „Anul nou 1962”, în care am cântat „Mandolina mea” de George Grigoriu; m-am simțit foarte la largul meu în fața reflectoarelor și a aparatelor de filmat.

— „Mandolina” e cântecul dv. preferat din acest an?

— Da, împreună cu „Chemarea mării” și „Pe aripa vântului”.

— Vă urăm deci, pentru anul viitor, cât mai multe asemenea cântece de valoare și cât mai multe succese.

MARINA VOICA

Marina Voica își formulează drept prim răspuns un regret:

— Îmi pare tare rău că nu știu încă atât de bine românește ca să pot cânta mai degajat, mai sigur, melodiile lui Radu Șerban sau George Grigoriu. Îmi plac mult compozițiile lor, îmi place în general muzica ușoară românească. E melodică, e plină de lirism.

— Poate cam prea plină, aș zice. Multe, prea multe din textele noastre suspină pentru sau din cauza amorului și se mulțumesc a fi numai sentimentale.

— Sentimentalismul nu mi se pare supărător în muzica ușoară dacă, firește, nu e excesiv. Tatăl meu e rus, mama gruzină și

Radu Șerban

Aida Moga

în muzica acestor popoare s-a cântat întotdeauna dragostea. Totul e ca respectivele melodii să nu devină dulcegi, siropoase.

— Asta depinde și de cântăreț...

— Iar Bucureștiul are interpreți buni:

Margareta Pîslaru

Roxana Matei e o cântăreață de prima clasă, Margareta Pîslaru are multă personalitate...

— Să n-o uităm pe Dorina Drăghici, a cărei voce și interpretare au un farmec cu totul deosebit.

— Aveți dreptate... În genul ei, Dorina n-a putut fi întrecută de nimeni...

— Consemnăm aici vreo dorință a dv. pentru 1962?

— Da, aceea de a putea să cânt în noul an noi melodii reușite de muzică ușoară românească.

— O dorință care se întâlnește cu aceea a telespectatorilor și, în general, a iubitorilor de muzică.

RADU ȘERBAN

— După toate sondajele făcute în public și printre cântăreți, se pare că două din șlagărele anului 1961 vă aparțin dv...

Radu Șerban zâmbește (se întâmplă și astal), apoi ne mărturisește:

— E drept că „Un cîntec de dragoste” și „A fost de-ajuns o melodie” au fost cîntate în 1961, dar au apărut pe lume în prima zi a acestui an, la o emisiune a Radioului, așa că au fost scrise cu mult înainte. Sincer vorbind, anul acesta n-am dat prea multe melodii de muzică ușoară. M-am ocupat de altceva.

— A scăzut oare interesul dv. pentru muzica ușoară?

— Și da, și nu. Am scris, în primele luni ale lui 1961, o parte din opereta „Băieții lui Făt-Frumos” pe libretul — încă nedefinitiv — al lui H. Nicolaide; muzica pentru filmele „Porto-franco” și pentru cel realizat de regizorul Horea Popescu mi-a luat de asemenea mult timp și multă pasiune. Am mai compus câteva din melodiile unei viitoare comedii muzicale intitulate „Tonul face muzica”, la al cărei scenariu lucrează C. Cîrjan.

— Și mai spuneți că nu i-ați trădat pe iubitorii muzicii ușoare...

— Nu, în fond nu i-am uitat: fiecare film (și uitasem să pomenesc de filmul de păpuși al lui Bob Călinescu „Visul lui Boroboață”) are câte o melodie de muzică ușoară. E drept însă că vor putea fi ascultate abia în 1962.

— Ne-ar interesa părerea unui compozitor despre textele de muzică ușoară. Ce-ar fi să o ascultăm pe a dv.?

— Nu ar fi tocmai bine, pentru că eu mă înfurii ori de câte ori e vorba despre ele. E clar: nu stăm prea bine cu textele. Sau suspină și-l rimează pe tineresc cu iubesc și șoptesc, sau relatează, la modul reportajului constatativ, că: „Stau la etajul doi / În Bucureștii Noi / Într-un bloc cu lift la scară / Și vizavi e-o Alimentară” (cum face Cristian

Demco într-un text pe care-l citez din memorie, așa că-mi cer iertare dacă nu-l reproduc perfect). De câte ori să mai repetăm că versurile pe care se scrie muzică ușoară fac totuși parte din sfera poeziei?! Și mai au o meteahnă — mai proaspătă — textierii noștri: scriu cuvinte noi pentru cântecele străine, fără absolut nici o legătură cu textul inițial. Am ascultat cu uimire cum acel delicat cîntec al lui Lemarque „Le petit bonhomme” a devenit, pe scena Teatrului de estradă bucureștean, o... reclamă pentru „Cocteil polar”. Nu înțeleg cui îi e necesar acest lucru.

— Sîntem de acord că nimănui: nici cântecului, nici cântărețului și, desigur, nici publicului care așteaptă atât de la textieri cât și de la compozitori piese cât mai reușite. Și așteaptă cu încredere.

— Nu pot să vă spun decît că ne vom strădui să nu-i dezamăgim așteptările.

Sanda FAUR-DIMA

GE SE ÎNTÂMĂ

1 FENOMEN AL NATURII SAU TRUCAJ FOTOGRAFIC? Nici una, nici alta! Omul cu cap de ciine nu este o minune anatomică, ci... două filințe: un om culcat și un ciine cu capul ridicat. Efectul fotografic rămâne însă valabil.

2 NICI AICI N-AVEM DE-A FACE CU UN TRUCAJ FOTOGRAFIC! Omul-contrabas este, așa cum oricine poate să înțeleagă, un om cu un contrabas.

3 CORRIDA? Nu s-ar prea părea. Temerarul cățeluș n-are nici spadă și nici măcar o panglicuță roșie care să tulbure impasibilul taur din mijlocul arenel. Ceea ce ne face să credem că această luptă se va termina cu totul nesingeros.

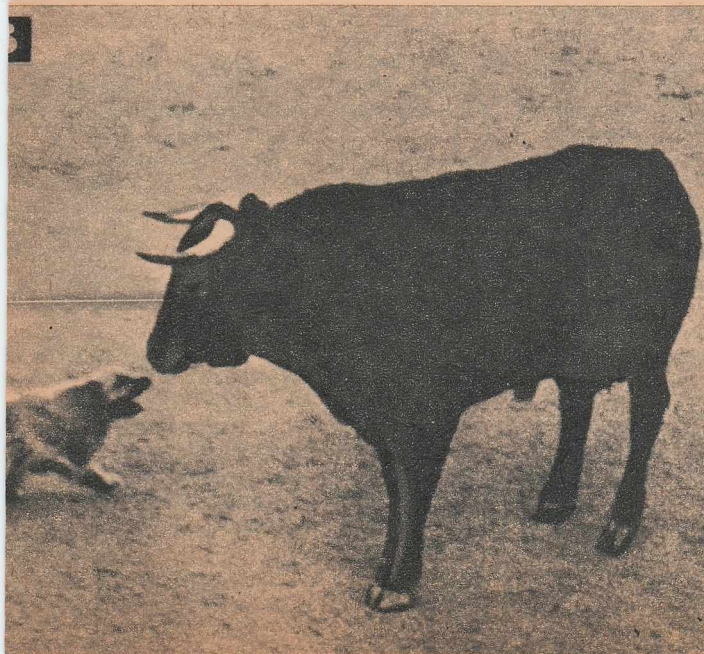

ÎNTR-ADEVĂR, CE SE ÎN-
TIMPLĂ AICI? 14 oameni,
după toate aparențele
oameni serioși, s-au apu-
cat oare să se joace în
mijlocul Haymarket-ului
din centrul Londrei? Sau
sînt membrii vreunei sec-
te religioase necunoscute
care, cu mîinile ridicate
în aer, imploră mila unui
nou Alah, Hristos ori le-
hova?

Nimic din toate acestea!
Scena fotografiată nu e
nici una de originală pe-
trecere, nici una de ritual
mistic. E o scenă de mun-
că: cei 14 oameni cară,
prin mijlocul străzii lon-
doneze, un cristal — in-
vizibil pentru noi — lung
de 6 metri și greu de o
jumătate de tonă!

UNUL CARE ȘI-A PIER-
DUT CAPUL? Nicidecum!
După explicarea scenei
alăturate — secretul celor
14 purtători ai crista-
lului londonez — această
a doua fotografie nu mai
prezintă o șaradă de ne-
descifrat. Personajul fără
cap își are de fapt capul
bine plasat pe umeri, dar
pentru că el nu duce un
cristal transparent ci o
oglină, efectul pe care-l
vedem e ușor de explicat.

pensionar!

de-
cele
are
i-au
rie-
ică
ri-
să
ză
ri

Cînd m-am simțit puțin mai bine, soția mi-a ținut un mic discurs de... inițiere:

— Ai ieșit la pensie! Să fii sănătos încă mulți ani. Bravo! Acuma, vorba aia, meriți odihna. Dar îți revin și ție oarecare obligații. Cît ai muncit, te-am scutit de orice contribuție în gospodărie. Acuma, cînd nu mai muncești, poți să stai liniștit; te mai duci la piață să faci unele cumpărături. Nu te prea pricepi tu la carne, dar nu-i nimic... Te scoli mai devreme și, pînă s-o pun la foc, te duci s-o schimbi dacă n-o fi bună. Grabă nu-i, că doar ești pensionar. Timp, berechet! Ai să mai poți ajuta și la scuturat, că doar n-ai să freci parchetul; ai să bați numai covoarele... Știi că m-am gîndit să mut biblioteca în locul șifonierului?... O să avem mai mult spațiu. Poate că te-ai pricepe să meșterești un răftuleț aici... Știi la ce mă gîndesc? Să-i ușurăm puțin munca fetei: să-i duci și să-i aduci fetița de la grădiniță. În drum iei și laptele. De gheață nu mai este nevoie acum. Ca să nu faci drumuri în plus, du-i rufele la cooperativă, la spălătorie. Vezi să nu lași copilul în stradă! Nu te grăbi, că doar nu te zorește nimeni. Gata. Odihnește-te! Și după asta să coborîm puțin în boxă, că tare s-au mai învălmășit lucrurile acolo. Desigur că n-o să facem totul într-o singură zi. Acum doar ai timp. De cînd aștept și eu clipa asta, să te văd pensionar, să-ți aranjezi biblioteca, să defaci puloverele astea vechi, ca să-ți fac unul nou, că dacă ești pensionar nu înseamnă să te neglijezi...

Mi-a făcut un plan de muncă pe trei luni...

Cioc! Cioc! A venit administratorul blocului:

— Sînteți al treilea pensionar în luna asta. La mulți ani! De cînd vă pîndesc eu să văd că vă odihniți, că altminteri... albină, nu altceva. Am venit să vă rog să ne ajutați să punem biblioteca la punct. Avem multe cărți date. Să le strîngem. Am mai primit și altele. Să le înregistrăm. Avem de lucru toată iarna. Vă faceți dv. o evidență. Separat pentru copii și...

Alt plan de muncă pe

șase luni. Am început să fiu strigat:

— Nea Sandule, ia-mi și mie o conopidă!

— Nu mă duc la piață!

— Cînd te întorci...

— Nea Sandule, vrei să stai puțin lîngă copil?

— Nene, intri puțin să-mi redac-tezi cererea aia?

— Ia...ia te uită ce scrie nepotmeu...

Cioc-cioc!

— Uite drăcie, mi s-a sucit cheia în broască. Ia vezi mata ce are.

Cioc-cioc: o scrisoare din provincie. A aflat cuscră-mea că sînt pensionar și mă roagă să mă interesez de niște hîrtii ale unei nepoate care a cerut să fie mutată din...

Țrr! Țrr... Telefonul!

— Bine mă, omule, nici acum, cînd ești pensionar, nu vîi să ne descifrezi hrisoavele alea? Te lăudai doar că știi să citești slavonește... Te aștept azi!

Ura! Sînt pensionar! Am timp să-mi caut desănătate, mai ales de sănătatea altora: duc analize, aduc rezultate, iau bonuri de ordine. Țin rîndul întregului apartament. Comunic rezultatele analizelor și în alte raioane:

— Vezi că ți-a scăzut V.S.Hașul... N-ai, frate, albumină... Nici hiperaciditate!

Noroc că tensiunea se ia pe om, nu prin delegație, că nu-mi ajungeau nici zece miini...

M-a acaparat nepoțica:

— Bunicule, matale ești acum liber?

— Liber, pușor, liber.

— Hai la parc.

— E departe, pușor.

— Dar mata ai timp, bunicule, că doar te odihnești.

— Hai și nu te mai mocăi atita. Ia copilul și cînd vîi adu-mi o varză, niște albitură de supă, două borcane

cu iaurt și niște sineală Treci pe la cooperativă și vezi dacă i-a făcut copilului pantalonașii...

În apartaments-a hotărî ca, înainte de a chema me canicul, să încerc eu să văd „ce au” chiuveta, baia, și fonul, dușul... Învăț copii din bloc să umble cu tro tineta, cu bicicleta.

Cioc-cioc:

— Poșta! Pensia dv. ! Vă felicit că sînteți pensionar... La mulți ani!

— Mulțumesc!

În clipa asta am fost sincer, sincer și emoționat Nu m-au chemat, nu m-au deplasat...

S.M. RUSU

DE VORBĂ CU MEDICUL

Tranzistorita

Este o maladie de dată recentă. Debutază o dată cu achiziționarea unui radioreceptor portativ cu tranzistori. Pacientul simte o atracție bolnăvicioasă de a-l purta asupra sa în permanență, pe stradă și în autobuz, la plimbare sau la lucru, ziua sau noaptea.

Tranzistorita poate apare sub forme deosebite: ușoară, simfonică, lirică, de cameră sau populară, în funcție de genul muzical care-l obsedează pe bolnav. Cea ușoară e cea mai răspândită și, în ciuda denumirii sale, are consecințe destul de grele, provocând unele ticuri nervoase: ideile sînt înlocuite prin ritmuri (cha-cha, mambo sau rock), gândirea e înlocuită prin melodii și munca prin reverie. Astfel, cu timpul, bolnavul se dezobișnuiește de a-și mai folosi creierul, iar gândirea sa va începe să funcționeze pe bază de tranzistori.

Un tratament eficient al tranzistoritei îl execută unii radio-technicieni care reușesc să reducă aparatul respectiv la tăcere veșnică...

COLȚUL COSMETICIANULUI

Roșeața de pe nas

În marea lor majoritate, bărbații au de la natură un nas normal, de aceeași culoare cu restul feței. Există însă unele cazuri de colorare a nasului în diferite nuanțe, de la vîndat la roșu.

E greșită afirmația că acest fenomen s-ar datora consumului exagerat de lapte. Dacă ar fi așa, ar apare la sugaci. E drept însă că purtătorii nasului roșu sînt tot un fel de sugaci, însă dintr-o specie aparte. Aceștia pot fi recunoscuți prin: disprețul manifestat față de legile echilibrului în timpul mersului, tendința de a vedea lumea în dublu exemplar și predilecția pentru onomatopeea „htc!”...

E greșită de asemenea ipoteza potrivit căreia culoarea nasului s-ar datora culorii băuturii preferate. Dacă ar fi așa, ar însemna să întâlnim nasuri gri de la Pinot gri, sau nasuri verzi de la rachiul de mentă. Or, s-a stabilit în mod științific că poți de pildă să bei vin alb și să ai nasul vîndat, să bei Grasă și să fii slab, să bei vin negru și să fii galben ca turta de ceard.

Tratamentul nasului roșu e simplu: o cură permanentă de apă naturală. Deși în cosmetică se folosesc în general cremele, în acest caz se vor evita cremele de cacao, cafea, vanilie sau ou, ambalate la sticle.

Dacă pacientul are repulsie față de apa de la robinet, va putea consuma apă minerală cu prilejul gastritei sau ulcerului duodenal obținute o dată cu nasul roșu.

EDUCAȚIE PENTRU TOATE VÂRSTELE

În atenția părinților care au copii

● Obligați-i pe copiii încă de la vîrsta de doi ani să învețe pianul, vioara, baletul, pictura, sculptura în lemn și două-trei limbi. După ce învață temeinic toate acestea, pe la vreo 17-18 ani, îi puteți lăsa să se joace cu gălețica în nisip.

● Asigurați copiii cît mai mult timp liber pentru joacă, pregătind în locul lor temele pentru a doua zi. Dacă vă descurcați greu la vreo materie, luați-vă un meditator.

● Nu lăsați copiii să tragă cu praștia în ferestrele proprii, cît timp mai sînt intacte cele ale vecinilor.

● Mame! Vreți să realizați economii cînd călătoriți în autobuz cu copii trecuți de 5 ani? Aplicați-le același sistem de rămî-nere pe loc în domeniul vîrstei pe care-l folosiți și dv. personal.

● Nu lăsați copiii sub 7 ani să se joace cu chibriturile. Cumpărați-le brichete.

● Nu vă obosiți copiii cumpărîndu-le mai multe jucării decît pot să strice. Dacă totuși o faceți, dăruți-le numai jucării mecanice „Bucuria copiilor”. Se defectează cu un efort minim, uneori chiar și fără nici un efort.

● Întipăriți-vă bine în minte inscripția „Nu răspundem de obiectele pierdute în sală” și evitați de a vă uita copilul la teatru sau la restaurant. Pentru orice eventualitate, notați-vă seria căruciorului.

● Nu intrerupeți convorbirile sau jocurile copiilor pe motiv că a sosit ora culcării și că vecinii vor să se odihnească în liniște. Recomandați vecinilor un somnifer puternic.

Dacă țineți să vă stea bine tot ce e modern, indiferent de silueta dv., trebuie să învățați în primul rînd cum să vă priviți în oglindă...

Sexul tare... slab.

Vă veți păstra suplețea tinerească, veți evita obezitatea, hipertensiunea arterială, boala de nutriție și mai ales suprasolicita-re ficatului mîncînd o singură dată pe zi: de dimineață pînă seara...

↑ Nu uitați! Dansul este o îmbinare perfectă a ritmului cu armonia, a grației cu gingășia.

Lepădați-vă de prejudecăți! Nu există modă caraghioasă.

Coafura în 1962

În 1962 se va purta o nouă coafură elegantă, durabilă și rezistentă la spălat. Femeilor foarte

tinere, tinere, încă tinere și... mă rog, femeilor care vor să aibă un cap modern, li se recomandă o ingenioasă simbioză a stilului „Typhus 39,6° Celsius” cu stilul „Bloc-turn”, constînd dintr-o suită de meșe umflate și dispuse în etaje pe creștet, încadrate de diverși cîrlionți, coșite și mișe aranjate într-o ordine care o amintește pe aceea care a domnit în Cosmos înainte de apariția sistemului solar.

Noua coafură va purta numele „Iubește-mă așa cum sînt!” sau „Doamne ferește de mai rău”...

Pentru tinerii puritatori de bărbii se va lansa o nouă pieptănătură adecvată. Părul se va purta lung și periat pînă la sprîncene, smuls din 2 în 2 cm. cu o mașină de tuns iarbă, lăstîndu-se intervale de circa 83-216 fire de păr pe cm p.

Fixarea frizurii se poate face cu galbenuș de ou, pastă de lipit,

piștie de porc, de cocoz sau de curcan.

Tinerii astfel frizați sînt rugați să nu treacă prin fața maternităților sau a grădinițelor de copii.

FLACĂRA
Revistă social-politică și literar-artistică

REDACȚIA: București, Piața Scîntei. Căsuța Poștală 5507 of. 33 Tel. 17.60.10 int. 1244.

Prezentarea grafică: VIAD MUȘATESCU

ABONAMENTE: 5 luni: 26 lei; 6 luni: 52 lei; un an: 104 lei.

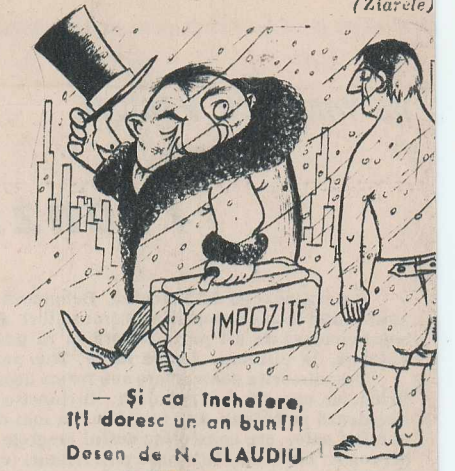
Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Scîntei

PREȚUL REVISTEI 2 LEI

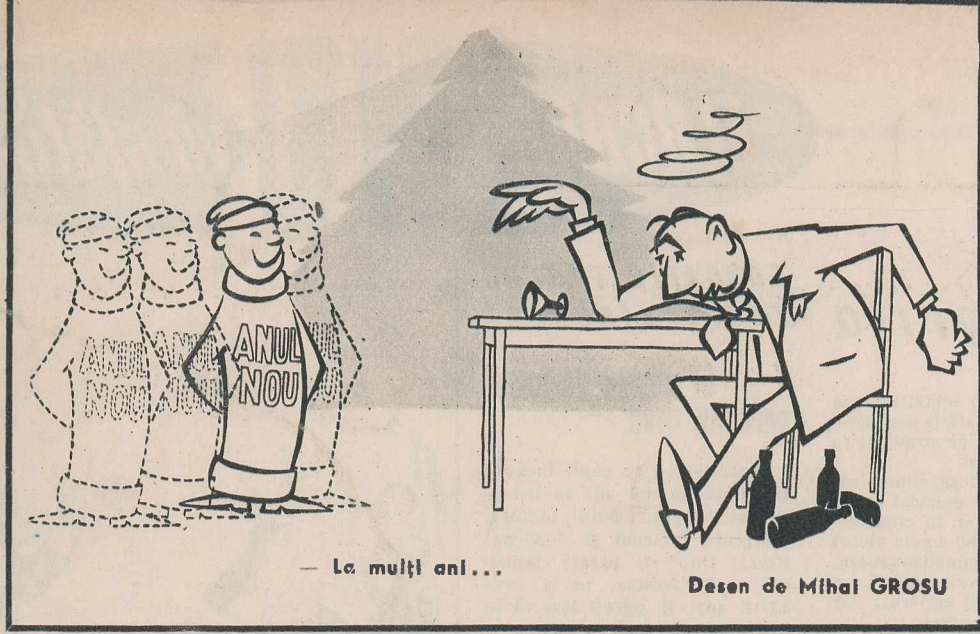
PERSPECTIVE PENTRU ANUL 1962

Încă înainte de sfârșitul acestui an în S.U.A. vor crește impozitele, ca urmare a sporirii cheltuielilor militare.

(Ziarele)

— Și ca încheiere, îți doresc un an bun!!!
Desen de N. CLAUDIU

— La mulți ani...

Desen de Mihai GROSU

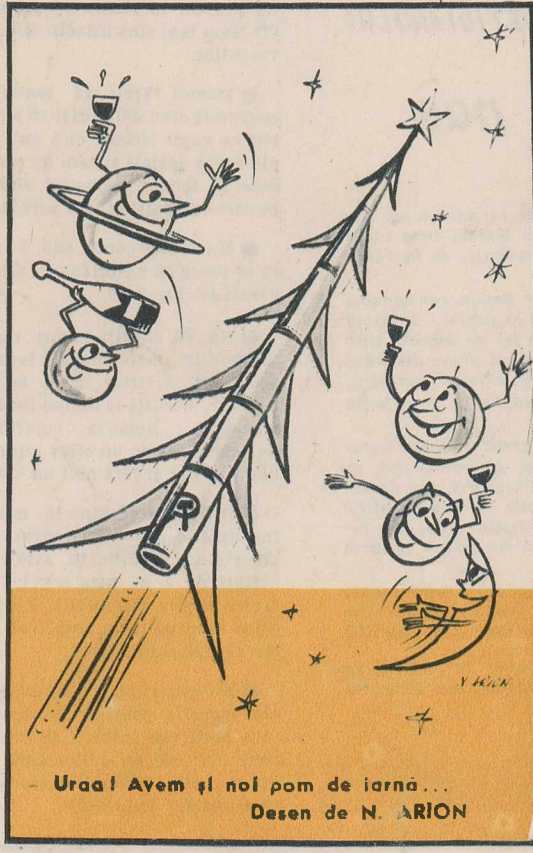
— Astăzi nu mi-a mai spus „vino miine”.
— ?!!
— Mi-a spus „vino la anu”!

Desen de Mihai GROSU

DE REVELION

— Tocmai ca nevasta directorului te-ai găsit să te îmbraci!

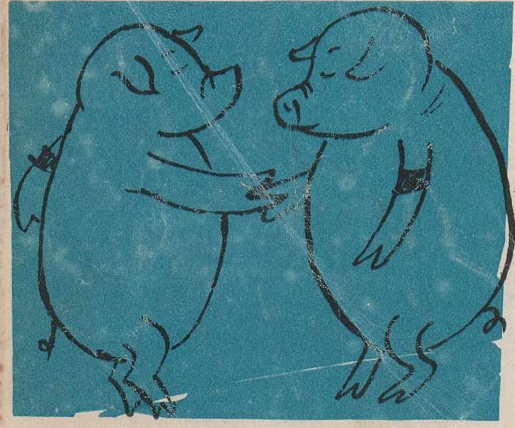
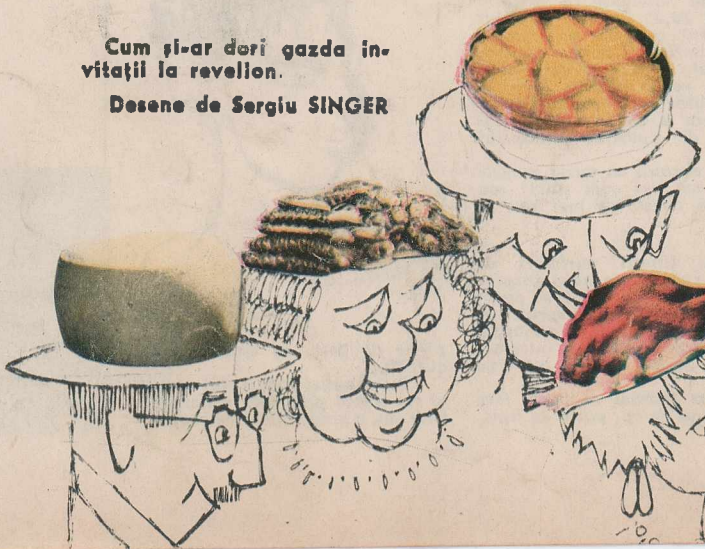
Desen de E. ARNO

— Ura! Avem și noi pom de iarnă...
Desen de N. ARION

Cum și-ar dori gazda invitații la revelion.
Desene de Sergiu SINGER

— Apropo, de Anul nou condoleanțele mele.
Desen de E. ARNO